

Helenas
hemmelighet

Lucinda Riley

Helenas hemmelighet

Oversatt av Benedicta Windt-Val

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *Helena's Secret*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2016

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2016

ISBN 978-82-02-51928-5

1. utgave, 1. opplag 2016

Sats: Type-it AS
Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2016

Satt i 9,36/12 pkt. Sabon og trykt på 70 g Enso Lux Cream 1,8.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

*Følg etter en skygge, og den flykter fra deg.
Lat som du flykter, og den følger etter deg.*

– Ben Jonson

ALEX

Pandora, Kypros

Juli 2016

Huset kommer til syne idet jeg manøvrerer bilen forbi de faretruende hullene i veien. De er fremdeles ikke fylt igjen etter ti år, og de blir stadig dypere. Jeg humper meg av sted et lite stykke til før jeg stanser bilen og ser på Pandora. Det er ikke egentlig så veldig vakkert, og helt forskjellig fra de glorete bildene av feriesteder man ser på eksklusive boligsider på nettet. Sett fra baksiden virker det snarere solid, fornuftig og nesten litt strengt – omtrent slik jeg alltid har forestilt meg at de tidligere innbyggerne må ha vært. Bygd av lys, lokal stein, og like firkantet som de legohusene jeg pleide å konstruere som gutt, stiger det opp av den tørre, kalkholdige jorden som omgir det, og som er dekket av unge, frodige vinranker så langt øyet kan se. Jeg prøver å sammenholde det jeg ser, med det bildet jeg har i hodet – tatt og lagret for ti somre siden – og kommer frem til at hukommelsen min har fungert bra.

Jeg parkerer bilen og går langs de solide murene til forsiden av huset og terrassen, som er det som løfter Pandora ut av det ordinære og inn i en helt egen og spektakulær liga. Jeg krysser terrassen og går bort til den gjennombrutte balustraden langs kanten av den, plassert på et punkt like før terrenget begynner å bølge mykt nedover – et landskap fylt med enda flere vinranker, enkelte hvitkalkede gårder og klynger av forvridde oliventrær. Langt borte i det fjerne er det en linje av skimrende turkisblått som skiller jord og himmel.

Jeg ser at solen utfører et mesterstykke på sin vei ned. De gule strålene siver opp i det blå og forvandler det til sepiabrunt. Og det er faktisk ganske interessant å se, ettersom jeg alltid har trodd at gult og blått ble til grønt.

Jeg snur meg mot huset og er lettet over å se at Pandora later til å ha overlevd den siste tidens forsømmelse, i hvert fall utvendig. Ved hovedinngangen tar jeg jernnøkkelen opp av lommen og låser opp døren. Da jeg går gjennom de skyggefulle rommene, skjermet mot lyset av de stengte lemmene, oppdager jeg at følelsene mine er lammet, og det er kanskje til det beste. Jeg våger ikke å begynne å føle noe, for dette stedet – kanskje mer enn noe annet – rommer essensen av *henne* ...

En halv time senere har jeg åpnet lemmene nede i første etasje og fjernet lakenene fra møblene i dagligstuen. Som jeg står der i et slør av støvfnugg som fanger lyset fra solnedgangen, husker jeg den første gangen jeg så dette rommet, da jeg tenkte at alt her inne virket så gammelt. Og når jeg nå ser på de nedsittede stolene og den slitte sofaen, undres jeg på om gammelt utover en viss alder bare er gammelt og ikke blir synlig eldre, omtrent som gråhårede besteforeldre i et barns øyne.

Den ene gjenstanden i rommet her som har forandret seg til det ugjenkjennelige, er selvfølgelig meg. Vi mennesker fullfører størstedelen av vår fysiske og mentale utvikling i løpet av de første få årene våre på planeten jorden – fra spedbarn til fullvoksen før man får sukk for seg. Etterpå tilbringer vi mesteparten av livet med å se mer eller mindre uforandret ut – vi blir bare en litt mer sammensunket og litt mindre tiltrekkende versjon av vårt yngre jeg, etter hvert som gener og tyngdekraft gjør sitt verste.

Når det gjelder den følelsesmessige og intellektuelle siden av saken ... vel, jeg må jo tro at det ligger noen bonuser der for å oppveie det langsomme forfallet av den ytre emballasjen. Og når jeg nå er tilbake her på Pandora, står det helt klart for meg at det gjør det. Jeg går ut i hallen igjen mens jeg ler litt av den «Alex» jeg var den gangen, i motsetning til nå. Og jeg krymper meg ved tanken på mitt tidligere jeg – tretten år gammel, og sett i etterpåklokskapens klare lys en pest og plage av de virkelig store.

Jeg åpner døren til «bøttekottet» – mitt eget navn på det rommet som var mitt den lange, varme sommeren for ti år siden. Idet jeg tenner lyset, går det opp for meg at jeg ikke undervurderte den minimale plassen. Om mulig virker det som om rom-

met har krympet enda mer. Jeg går inn i rommet med alle mine hundre og femogåtti centimeter. Hvis jeg lukker døren og legger meg ned, vil føttene mine kanskje bli nødt til å henge ut gjennom det lille vinduet, omtrent som Alice i eventyrlandet hennes.

Jeg ser opp på hyllene på hver siden av denne klaustrofobiske korridoren, og ser at bøkene, som jeg brukte mange timer på å ordne alfabetisk, fremdeles står der. Instinktivt trekker jeg ut en av dem – Rudyard Kiplings *Rewards and Fairies* – og blar igjennom den for å finne det berømte diktet den inneholder. Jeg leser igjennom linjene av *Hvis* – kloke ord skrevet fra en far til en sønn. Og kjenner tårene velle opp i øynene ved tanken på den tretten år gamle gutten jeg var den gangen, så desperat i sitt behov for å finne en far. Og da jeg så fant ham, gikk det opp for meg at jeg allerede hadde en.

Da jeg setter Rudyard på plass på hyllen, får jeg øye på en liten, innbundet bok ved siden av den. Det går opp for meg at det må være den dagboken moren min ga meg til jul noen måneder før jeg kom til Pandora første gang. Hver dag i åtte måneder skrev jeg i den, syrlig og – slik jeg husker meg selv fra den tiden – pompøst. Som alle tenåringer trodde jeg at tankene og følelsene mine var unike og banebrytende, tanker intet menneske noen gang hadde hatt før meg.

Jeg rister nedslått på hodet og sukker som en gammel mann over min egen naivitet. Jeg lot dagboken bli igjen da vi dro hjem til England etter den lange sommeren på Pandora. Og her står den altså, ti år senere, og jeg holder den i hendene mine, som nå er blitt betydelig større. En erindring om de siste få månedene av barndommen min før livet tvang meg inn i voksentilværelsen.

Jeg tar dagboken med meg og går ut av rommet og opp trappen. Mens jeg fortsetter gjennom den halvmørke, innestengte gangen, usikker på hvilket soverom jeg skal slå meg ned i under oppholdet her, trekker jeg pusten dypt og går videre til hennes rom. Det krever alt det motet jeg har å åpne døren. Kanskje er det bare fantasien som spiller meg et puss, og det må det vel være etter ti års fravær, men jeg er overbevist om at jeg kjenner duften av den parfymen hun brukte den gangen ...

Jeg lukker døren fast igjen og går ned trappen igjen. Jeg føler meg ikke klar for å håndtere den Pandoras eske av minner som

ville komme flyvende ut av et hvilket som helst av disse soverommene, ikke ennå. Jeg ser at mørket har senket seg, det er mørkt som i en sekk utenfor. Jeg ser på klokken og legger til to timer for å korrigere for tidsforskjellen. Klokken er faktisk nesten ni om kvelden, og den tomme magen min knurrer etter mat.

Jeg bærer inn fra bilen og setter innkjøpene fra butikken nede i landsbyen på plass ute i spiskammeret. Så tar jeg med meg litt brød, noe fetaost og en svært varm øl ut på terrassen. Der sitter jeg i en stillhet som bare brytes av en enkelt, søvnig sikade, nipper til ølet og lurer på om det virkelig var en god idé å komme hit et døgn før de andre. Jeg har tross alt toppkarakter i navlebeskuelse, og det så til de grader at jeg nettopp har fått tilbud om en jobb der jeg skal gjøre det profesjonelt. Tanken får meg til å le litt.

For å få noe annet å tenke på åpner jeg dagboken og leser inskripsjonen på første side.

God jul, kjæreste Alex! Prøv om du kan skrive regelmessig i denne. Det kan bli interessant å lese når du blir eldre. Kjærlig hilsen mor.

«Tja, mor, vi får håpe du har rett!» Jeg smiler blekt mens jeg blar meg frem gjennom sidene med selvopptatt prosa til jeg kommer til begynnelsen av juli. Så begynner jeg å lese i skjæret fra den ene, svake lyspæren som henger over meg i pergolaen.

Juli 2006

Ankomster

ALEX' DAGBOK

10. juli 2006

Ansiktet mitt er helt rundt. Jeg er sikker på at du kunne tegne det med en passer, og det ville bare være noen få steder der omkretsen på sirkelen og ansiktet mitt ikke ville være sammenfallende. Jeg hater det.

Inne i sirkelen har jeg et par eplekinn. Da jeg var yngre, pleide de voksne å dra i dem, de tok tak i dem med fingrene og klemte til. De glemte at kinnene mine ikke var epler. Epler er ubesjelede. De er harde, de kjenner ikke smerte. Hvis de får merker, er det bare på overflaten.

Men jeg har i hvert fall pene øyne. De skifter farge. Mor sier at når jeg er glad og energisk, er de lysende grønne. Men når jeg er stresset, får de samme farge som Nordsjøen. Personlig mener jeg at de stort sett er grå, men de er ganske store, med samme form som ferskensteiner, og øyebrynene er mørkere enn håret mitt – som er jenteblyndt og stritt som halm – og gir dem en vakker ramme.

Akkurat nå ser jeg meg i speilet. Jeg får tårer i øynene, for når jeg ikke ser på ansiktet mitt, kan jeg være akkurat den jeg vil, i fantasien altså. Lyset her over det bitte lille toalettbordet er skarpt, det skinner som en glorie over hodet mitt. Speilene på fly er de verste – de får deg til å se ut som en to tusen år gammel person som nylig er blitt gravid opp.

Under T-skjorten kan jeg se flesket bule ut over shortsene. Jeg tar en håndfull og former den til en ganske brukbar etterligning av Gobiørkenen. Jeg skaper dyner med små fordypninger mellom der man kan tenke seg at det vokser noen enkelte palmer rundt oasen.

Så vasker jeg hendene grundig.

Jeg liker faktisk hendene mine, for det ser ikke ut som de har sluttet seg til marsjen mot Bilringland, der resten av kroppen min åpenbart har bestemt seg for å bo. Mor sier at det er valpefett, at hormonknappen merket «voks sidelengs» fungerte ved første trykk. Dessverre viste

det seg at knappen merket «voks oppover» sviktet totalt. Og det virker ikke som den er blitt reparert siden.

Dessuten – hvor mange tykke valper har jeg egentlig sett? De fleste av dem er slanke som følge av den utmattelsen som følger med begeistring.

Kanskje jeg trenger litt begeistring.

Men én ting er i hvert fall bra. Når man flyr, får man en fornemmelse av vektløshet, selv om man er tykk. Og det er mange mennesker på dette flyet som er tykkere enn meg, det vet jeg, for jeg har sett etter. Hvis jeg er Gobi, er han som sitter i setet ved siden av meg Sahara, og det helt på egen hånd. Underarmene hans legger beslag på hele armlenet, hud og muskler og fett brer seg inn på mitt personlige område som et muterende virus. Det irriterer meg voldsomt. Jeg holder flesket mitt for meg selv, innenfor det området som er satt av til meg, selv om det betyr at jeg får noen vonde muskelkramper underveis.

Av en eller annen grunn tenker jeg alltid på å dø nå jeg sitter på et fly. Nå ja, faktisk tenker jeg på å dø uansett hvor jeg er. Å være død kjennes kanskje litt som den vektløsheten jeg opplever her og nå, inne i denne metalltuben. Førrige gang vi fløy, spurte lillesøsteren min om hun var død, for noen hadde sagt til henne at bestefar var oppe på en sky. Hun trodde hun kom til samme sted som ham da vi passerte en.

Hvorfor må voksne fortelle barn sånne tåpelige historier? Det skaper bare problemer. Jeg for min del har aldri trodd på noen av dem.

Min egen mor ga opp å prøve dem på meg for mange år siden.

Hun er glad i meg, moren min, selv om jeg har forvandlet meg til en fettklump i løpet av de siste månedene. Og hun lover meg at jeg før eller senere kommer til å måtte bøye meg ned for å se ansiktet mitt i slike vannflekkelede speil som dette. Jeg stammer visstnok fra en familie av høye menn. Ikke at det trøster meg. Jeg har lest om gener som hopper over generasjoner, og med den flaksen jeg pleier å ha, kommer jeg sikkert til å bli den første tykke dvergen blant mange hundre års Beaumont-menn.

Dessuten glemmer hun å tenke på det motstående DNA-et som var med på å skape meg ...

Det er en samtale jeg er fast bestemt på å ha i løpet av denne ferien. Jeg blåser i hvor mange ganger hun prøver å bakke ut av den og meget beleilig forsøker å skifte tema. Det er ikke lenger tilfredsstillende å ha en Mr. X til far.

Jeg trenger å få klar beskjed.

Alle sier at jeg ligner henne. Men det er vel egentlig bare helt naturlig, ikke sant? De kan jo vanskelig sammenligne meg med en uidentifisert sædcelle.

Den kjensgjerningen at jeg ikke vet hvem faren min er, kan faktisk bidra til å styrke eventuelle vrangforestillinger om min egen storslåtte betydning jeg allerede måtte bære på. Og det er veldig usunt, spesielt for et barn som meg. Hvis jeg fremdeles er et barn, da. Eller noen gang har vært det, noe jeg personlig tviler på.

I dette selvsamme øyeblikket, mens kroppen min suser over Sentral-Europa, kan jeg velge å forestille meg faren min som hvem som helst, helt etter eget ønske. Hvis vi for eksempel skulle komme ut for noe som fører til at vi krasjer, og kapteinen bare har én ekstra fallskjerm, kunne jeg presentere meg for ham som sønnen hans, og da ville han vel være nødt til å redde *meg*, ikke sant?

På den andre siden er det kanskje best om jeg ikke vet hvem han er. Stamcellene mine kan jo ha sin opprinnelse et eller annet sted i Orienten, og da ville jeg bli nødt til å lære mandarin for å kunne kommunisere med faren min, og det er et megavanskelig språk å mestre.

Av og til skulle jeg ønske at mor lignet litt mer på andre mødre. Jeg mener, hun er ikke Kate Moss eller noe slikt, for hun er ganske gammel. Men det er pinlig når klassekameratene mine og lærerne mine og en hvilken som helst mann som kommer inn i huset, ser på henne på *den* måten. Alle elsker henne, for hun er snill og morsom og lager mat og danser på samme tid. Og av og til synes jeg ikke at min andel av henne er stor nok, og jeg ønsker at jeg ikke behøvde å dele henne slik som jeg gjør.

For det er jeg som er aller mest glad i henne.

Hun var ugift da hun fikk meg. For hundre år siden ville jeg ha blitt født på et fattighus, og vi ville antagelig ha dødd av tuberkulose begge to bare noen måneder senere. Vi ville ha blitt begravd i en fattiggrav, og skjelettene våre ville ha ligget der sammen i all evighet.

Jeg lurte ofte på om hun er flau over denne levende påminnelsen om sin umoral, som altså er meg. Er det derfor hun vil sende meg bort på skole?

Jeg former ordet «umoral» i speilet. Det er nesten onomatopoeisk i seg selv. Jeg liker ord. Jeg samler på dem, slik klassekameratene mine samler på fotballkort eller jenter, avhengig av modenhetsgra-

den deres. Jeg liker å hente dem frem og forme dem til setninger for å uttrykke tankene mine så eksakt som mulig. En dag kan jeg kanskje leke med dem på et profesjonelt plan. Vi kan like gjerne se det i øynene, jeg kommer aldri til å spille for Manchester United, gitt den fysikken jeg har i dag.

Noen hamrer på døren. Tiden har løpt fra meg, som vanlig. Jeg ser på klokken og oppdager at jeg har vært her inne i over tyve minutter. Nå kommer jeg til å møte en hel kø av sinte og tissetrengte passasjerer.

Jeg ser meg i speilet én gang til – et siste blick på Mr. Bilring. Så ser jeg bort, trekker pusten dypt og går ut som Brad Pitt.

α

1

«Vi har rotet oss bort. Jeg blir nødt til å stanse.»

«Herregud, mamma! Det er mørkt som i en sekk, og vi befinner oss på kanten av et stup! Det *er* ikke noe sted å stanse.»

«Ikke få panikk, skatten min. Jeg skal finne et trygt sted.»

«Trygt? Ha! Hadde jeg visst om dette, skulle jeg ha kjøpt meg brodder og isøks.»

«Det er en parkeringslomme der oppe.» Helena manøvrerte den uvante leiebilen rykkvis rundt hårnålssvingen og stanset den. Hun kastet et blikk bort på sønnen sin, som satt med hendene for øynene, og la hånden på kneet hans. «Du kan se nå.» Så kikket hun ut gjennom vinduet, ned i dalen langt nedenfor dem, og så lysene fra kysten glitre nesten som sankthansormer. «Det er så vakkert,» sa hun henført.

«Nei, mamma, det er ikke 'vakkert'. 'Vakkert' er når vi ikke lenger har rotet oss bort langt ute i ødemarken i et fremmed land, bare noen meter fra å styrte seks hundre meter nedover en fjellside, rett i den visse død. Har de ikke hørt om autovern her?»

Helena ignorerte ham og fomlet oppe i taket etter bryteren til kupélyset. «Rekk meg det kartet, vennen min.»

Alex gjorde som hun sa, og Helena studerte det. «Det er opp ned, mamma,» bemerket han.

«Ja vel, ja vel.» Hun snudde kartet rundt. «Sover Immy fortsatt?»

Alex snudde seg og så på den fem år gamle søsteren sin, som lå så lang hun var i baksetet med «Lammeliten», kosedyret sitt, stukket trygt inn under armen. «Jepp. Heldigvis. Denne turen kunne gi henne arr for livet. Vi kommer aldri til å få henne med

opp i berg-og-dal-banen i Alton Towers hvis hun ser hvor vi er nå.»

«Greit, nå ser jeg hvor jeg har kjørt feil. Vi må kjøre ned bakken igjen ...»

«Fjellet,» rettet Alex.

«... svinge til venstre ved skiltet til Kathikas og følge den veien oppover. Her.» Helena rakte kartet til Alex og satte girspaken i det hun trodde var revers. Bilen spratt forover.

«MAMMA! Herregud!»

«Beklager.» Helena gjennomførte en lite elegant snumanøver i tre trinn og kjørte bilen ned på hovedveien igjen.

«Jeg trodde du visste hvor dette stedet var,» mumlet Alex.

«Skatten min, jeg var bare et par år eldre enn deg forrige gang jeg kom hit. Og jeg kan opplyse deg om at det er nesten fireogtyve år siden. Men jeg er sikker på at jeg kjenner meg igjen når vi kommer til landsbyen.»

«Hvis vi noen gang gjør det, da.»

«Å, gi deg nå med den sutringen! Eier du ikke eventyrlyst?» Helena sukket lettet da hun så skiltet som viste til Kathikas, og svingte inn på veien dit. «Du skal få se at det er verdt alt sammen når vi kommer frem.»

«Det er ikke engang i nærheten av stranden. Og jeg hater oliven. Og familien Chandler. Rupert er en dritts...»

«Nå er det nok, Alex! Hvis du ikke har noe positivt å si, kan du bare tie stille og la meg kjøre.»

Alex sank ned i en furten taushet mens Helena lirket Citroënen opp den bratte skråningen. Det var virkelig synd at flyet hadde vært forsinket, så de ikke hadde landet i Pafos før like etter solnedgang. Før de hadde kommet seg gjennom tollene og funnet leiebilen, var det blitt helt mørkt. Hun hadde sett frem til denne turen opp i fjellene, til gjensynet med de fargerike barndomsminnene sine, og til å se alt på nytt gjennom barnas øyne.

Men livet klarer ikke alltid å leve opp til forventningene, tenkte hun, og spesielt ikke når det gjelder minner som har hatt så stor betydning. Hun var oppmerksom på at den sommeren hun hadde tilbrakt hos gudfaren sin her da hun var femten år, hadde vært overdrysset med historisk stjernestøv.

Det var selvfølgelig tåpelig, men det betydde mye for henne at Pandora var like perfekt som hun husket det. Logisk sett visste hun at det umulig kunne være det, men gjensynet kunne kanskje sammenlignes med å møte igjen sin første kjærlighet etter fireogtyve år – fanget i hennes indre visjon, glødende av ungdommens styrke og skjønnhet, men i virkeligheten med grånende hår, preget av et tiltagende forfall.

Og hun visste at *det* også var en mulighet ...

Var han der ennå?

Helena klemte litt hardere rundt rattet og skjøv tanken beslutsomt fra seg.

Huset, som het Pandora, hadde fremstått som en herregård den gangen, men det måtte jo nødvendigvis være mindre enn hun husket det. De antikke møblene, fraktet over fra England av gudfaren hennes, Angus, mens han hersket eneveldig over restene av den britiske armeen som fremdeles var stasjonert på Kypros, hadde virket så utsøkte, elegante, opphøyde. De pudderblå damaskosofaene i den mørke dagligstuen der lemmene alltid var lukket for å holde de falmende solstrålene ute, det georgianske skrivebordet i arbeidsværelset der Angus satt hver morgen og åpnet brevene sine med et smalt miniatyrsverd, og det store spisebordet i mahogni, med en overflate så speilblank at den minnet om en skøytebane ... Alt sto knivskarpt i hukommelsen hennes.

Pandora hadde stått tomt i tre år nå, etter at Angus var blitt tvunget tilbake til England på grunn av dårlig helse. Han klaget bittert og sa at helsevesenet på Kypros var minst like godt som hjemme i England, om ikke bedre, men selv han måtte motstrebende innrømme at stadig mer ubrukelige ben og hyppige turer til et sykehus som lå tre kvarter borte, ikke gjorde det særlig praktisk å bo i en landsby høyt oppe i en fjellskråning.

Omsider hadde han gitt opp kampen for å bli boende på sitt elskede Pandora, og nå var det seks måneder siden han døde av lungebetennelse og vantrivsel. En allerede skrøpelig kropp som hadde tilbrakt størstedelen av sine åtteogsytti år i et subtropisk klima, hadde ikke store muligheter for å tilpasse seg den nådeløse, grå fuktigheten i en skotsk forstad.

Han hadde etterlatt alt til guddatteren Helena – også Pandora.

Hun hadde grått da hun fikk nyheten – tårer blandet med skyldfølelse for alle de gangene hun hadde tenkt på å besøke ham oftere på pleiehjemmet, men ikke hadde funnet tid til det.

Mobilen ringte et sted på bunnen av håndvesken og brøt inn i tankene hennes.

«Vil du være så snill å ta den, skatten min?» sa hun til Alex.
«Det er sikkert pappa som lurer på om vi er kommet frem.»

Alex rotet som vanlig forgjeves rundt i morens veske og fisket opp mobilen like etter at den hadde sluttet å ringe. Han sjekket displayet. «Det *var* pappa. Skal jeg ringe ham tilbake?»

«Nei. Vi gjør det når vi kommer dit.»

«Hvis vi kommer dit.»

«Selvfølgelig gjør vi det. Jeg begynner å kjenne meg igjen nå. Det er ikke mer enn ti minutter igjen, tror jeg.»

«Var Haris Taverna her den gangen du var her?» spurte Alex da de passerte en glødende neopalme foran en glorete restaurant, full av spilleautomater og hvite plaststoler.

«Nei, men dette er en ny veiforbindelse med masse muligheter for å sko seg på passerende trafikk. Det var ikke stort mer enn en grusvei opp til landsbyen i min tid.»

«De hadde Sky TV der inne. Kan vi dra dit en kveld?» spurte han håpefullt.

«Kanskje.» Helenas drøm om fredelige kvelder tilbrakt på den fantastiske terrassen utenfor Pandora, med utsikt over olivenlundene, lokal vin i glasset og en tallerken fikener plukket rett fra grenen, hadde hverken omfattet fjernsyn eller neopalmer.

«Mamma, hvor primitivt er egentlig dette huset vi er på vei til? Jeg mener – det er vel strøm der?»

«Naturligvis, din dust.» Helena kunne bare håpe på at den lokale kvinnen som oppbevarte nøklene, hadde husket å slå på strømmen. «Se, nå svinger vi inn i landsbyen. Nå er det bare noen få minutter igjen, så er vi der.»

«Jeg kan vel alltid sykle ned til den baren,» mumlet Alex, «hvis jeg kunne få tak i en sykkel, altså.»

«Jeg syklet opp til landsbyen fra huset nesten hver dag.»

«Var det en veltepetter?»

«Å, så morsom du er! Det var en skikkelig, gammeldags rett opp og ned-sykkel med tre gir og kurv foran.» Helena smilte ved tanken. «Jeg pleide å hente brød fra bakeriet.»

«Sånn som den sykkel som heksen i *Trollmannen fra Oz* sitter på da hun sykler forbi vinduet til Dorothy?»

«Akkurat. Hysj nå, jeg må konsentrere meg. Vi er kommet inn fra den andre enden av gaten på grunn av den nye veien, og jeg må orientere meg.»

Helena kunne se lysene fra landsbyen foran seg. Hun satte ned farten da veien ble smalere, og den kalkholdige grusen knaste under dekkene. Det begynte å dukke opp hus langs veien, bygd av den kremfargede steinen som var så typisk for Kypros, og snart utgjorde de en sammenhengende mur på begge sider av dem.

«Se, der er kirken, rett der borte.» Helena pekte på bygningen som hadde vært hjertet i det lille samfunnet i Kathikas. Da de passerte, så hun noen ungdommer som hang rundt en benk på plassen foran den, med oppmerksomheten rettet mot de to mørkøyde ungjentene som satt på den. «Dette er sentrum i landsbyen.»

«Et skikkelig opplevelsessenter, ser jeg.»

«Jeg har hørt at det er åpnet et par virkelig gode tavernaer her i løpet av de siste årene. Og se, der er butikken. De har utvidet den inn i nabohuset. Der selger de absolutt alt du kan ønske deg.»

«Skal jeg stikke innom der og kjøpe den siste cd-en med *All American Rejects*?»

«Ærlig talt, Alex!» Nå brast det for Helena. «Jeg vet at du ikke har lyst til å være her, men du har ikke engang sett Pandora ennå – du kan da vel i det minste gi stedet en sjanse, om ikke for din egen skyld, så for min!»

«Greit. Unnskyld mamma, unnskyld.»

«Landsbyen var virkelig svært malerisk, og ut fra det jeg ser nå, har den visst ikke forandret seg særlig mye,» sa Helena lettet. «Men vi kan utforske den i morgen.»

«Vi er på vei ut av landsbyen nå,» kommenterte Alex nervøst.

«Ja. Du ser det ikke nå, men det er marker med vinranker på begge sider av oss her. I sin tid pleide faraoene å frakte vin herfra til Egypt fordi den var så god. Vi skal ta av her, det er jeg sikker på. Hold deg fast – denne veien er ganske humpete.»

En røff grusvei snodde seg nedover mellom vinmarkene, og Helena satte bilen i første gir og satte på fjernlysene for å manøvrere seg frem mellom de dype hullene.

«Syklet du opp her hver dag?» spurte Alex forbauset. «Jøss! Jeg er imponert over at du ikke havnet ute i vinrankene.»

«Det hendte nok, det også, men du lærer deg hvor de verste strekningene er.» Helena følte seg forunderlig lettet over at veien var akkurat like elendig som hun husket den. Hun hadde vært redd den skulle ha blitt asfaltert siden sist.

«Er vi snart fremme, mamma?» spurte en søvning stemme fra baksetet. «Det er fryktelig humpete.»

«Ja, det er vi, skatten min. Bare noen sekunder til, bokstavelig talt.»

Ja, det er vi ...

En blanding av spenning og gru skjøt gjennom henne idet de svingte inn på en smalere vei, og den mørke, massive silhuetten av Pandora kom til syne. Hun kjørte bilen inn gjennom den rustne smijernsporten som alltid hadde stått åpen den gangen, og som sikkert ikke lot seg rikke lenger nå.

Hun stanset bilen og slo av motoren.

«Da er vi her.»

Det kom ikke noe svar fra noen av barna. Da hun snudde seg, så hun at Immy hadde sovnet igjen. Alex satt ved siden av henne og så rett fremfor seg.

«Vi lar Immy sove mens vi finner nøkkelen,» foreslo Helena og åpnet bildøren. Et gufs av varm natteluft slo mot henne. Hun steg ut og pustet inn den velkjente, kraftige duften av oliven, vin og støv – en verden uten plass for asfalterte veier og neonpalmer. Lukt *var* virkelig den sterkeste av alle sanser, tenkte hun. Den kunne fremkalle et bestemt øyeblikk, en atmosfære, med imponerende nøyaktighet.

Hun avholdt seg fra å spørre Alex hva han syntes om huset, for det var for tidlig for ham å synes noe som helst, og hun orket ikke å få et negativt svar. De sto der i det tette mørket på bak-

siden av Pandora, og de stengte, låste vinduslemmene fikk det til å se ut som et fengsel.

«Det er fryktelig mørkt her, mamma.»

«Jeg skal sette på billysene igjen. Angelina sa at hun ville la bakdøren stå åpen.» Helena strakte hånden inn i bilen og tente lyktene. Så gikk hun over grusen til døren, og Alex fulgte hakk i hæl. Messinghåndtaket gled lett rundt, og hun skjøv døren opp og famlet etter lysbryteren. Da hun fant den, holdt hun pusten mens hun trykket på den. Plutselig lå bakgangen badet i lys.

«Gudskjelov,» mumlet hun, åpnet en dør til og fant en bryter der også. «Dette er kjøkkenet.»

«Ja, jeg ser jo det.» Alex ruslet gjennom det store rommet som inneholdt en vask, en gammel ovn og et stort trebord. Hele den ene veggen var fylt av et stort skap med åpne hyller over. Luften var tett og innestengt. «Det er ganske primitivt.»

«Angus kom sjelden ned hit. Husholdersken hans tok seg av alt som hadde med mat og rengjøring å gjøre. Jeg tror ikke han laget et måltid mat i hele sitt liv. Dette var i høy grad et arbeidssted, ikke den velværesonen kjøkkener er nå for tiden.»

«Hvor spiste han da?»

«Ute på terrassen, selvfølgelig. Alle gjør det her.» Helena skrudde på kranen. En liten vannstråle sildret motstrebende ut, men så vokste den til en hel flom.

«Det ser ikke ut som det er noe kjøleskap her,» bemerket Alex.

«Det står i spiskammeret. Angus hadde så mange gjester her, og det var så langt å kjøre ned til Pafos, så han fikk installert et kjølesystem inne i selve spiskammeret også. Og nei, før du spør – det var ingen fryser her den gangen. Døren er rett til venstre for deg. Gå og se om kjøleskapet er der fremdeles, er du snill. Angelina sa at hun ville sette inn melk og brød til oss.»

«Ja visst.»

Alex tuslet av gårde, og Helena fortsatte innover i huset og slo på lyset etter hvert som hun gikk. Skrittene hennes runget mot det slitte steingulvet, som var lagt ut i et sjakkmonster. Hun kastet et blick oppover den brede trappen. Det tunge, buede rekkverket var bygd av eik som Angus visstnok hadde fått seilt over helt fra England. Bak henne sto en gammel beste-

farsklokke, strunk som en vaktssoldat, men den tikket ikke lenger.

Tiden har gått i stå her, tenkte hun for seg selv da hun åpnet døren inn til dagligstuen.

De blå damasksofaene var dekket av varetrekk. Hun dro av et av dem og sank ned i den dunbløte mykheten. Stoffet var fortsatt ulastelig og plettfritt, men det kjentes skrøpelig under fingrene hennes, som om substansen sakte var blitt slitt ned, men ikke tilstedeværelsen. Hun reiste seg og gikk bort til det ene av de to franske vinduene som førte ut på forsiden av huset, åpnet trelemmene som beskyttet rommet mot solen, låste opp det stive jernhåndtaket og gikk ut på terrassen.

Der fant Alex henne noen sekunder senere, lent mot balustraden langs kanten på terrassen. «Kjøleskapet høres som det har fått et alvorlig astmaanfall,» sa han, «men det er melk og brød og egg i det. Og vi har i hvert fall nok av dette, det er helt sikkert.» Han viftet med en stor, rosa salami. Helena svarte ikke. Han stilte seg ved siden av henne. «Fin utsikt,» sa han.

«Ja, er den ikke fantastisk?» smilte hun, glad for at han likte den.

«De små lysene der nede ... er det kysten?»

«Ja. I morgen får du se havet utenfor der. Og olivenlundene og vinmarkene som skråner nedover mot dalen, med fjellene på begge sider.»

Alex kikket først nedover, og deretter til høyre og venstre. «Det ligger ganske ... eh, for seg selv, dette stedet, ikke sant? Jeg ser ingen andre hus.»

«Jeg trodde kanskje det hadde vært en del byggeaktivitet her, slik som nede ved kysten, men det har det åpenbart ikke.» Helena snudde seg mot ham. «Gi meg en klem, skatten min.» Hun la armene rundt ham. «Jeg er så glad vi er her.»

«Det er bra. Jeg er glad du er glad. Har du noe imot om vi tar inn Immy nå? Jeg er redd hun skal våkne og bli redd og vandre av sted på egen hånd. Og jeg er skrubbsulten.»

«La oss stikke opp og finne et soverom å legge henne i først. Så kan du kanskje hjelpe meg med å bære henne opp etterpå.»

Helena tok med seg Alex tilbake over terrassen og stanset under pergolaen, som var dekket av vinranker og utgjorde et

deilig, skyggefullt sted når solen sto på sitt høyeste. Den hvite malingen flasset av det lange smijernsbordet som fortsatt sto der, mer eller mindre dekket av visne blader fra vinrankene.

«Det var her vi spiste både lunsj og middag. Og vi måtte kle oss skikkelig også. Det var ikke lov å stille i badedrakt eller våte badebukser ved Angus' bord, uansett hvor varmt det var,» fortalte hun.

«Men du har vel ikke tenkt å tvinge oss til å kle oss pent, mamma?»

Helena rusket sønnen i det tykke, lyse håret og kysset ham på hodet. «Jeg kommer til å være godt fornøyd hvis jeg får samlet alle rundt bordet, uansett hva dere måtte ha på dere. Tidene har sannelig forandret seg,» sukket hun og rakte ham hånden. «Kom så går vi opp og ser oss om.»

Det var nesten midnatt da Helena endelig kunne sette seg ute på den lille balkongen utenfor Angus' soverom. Immy sov trygt i den store mahognisengen innenfor. Helena hadde bestemt seg for å flytte henne inn i et av de andre soverommene neste dag, når hun bare fant ut hvor sengetøyet ble oppbevart. Alex var litt lenger borte i gangen, der han sov på en naken madrass. Han hadde stengt alle lemmene for å beskytte seg mot mygg, selv om det førte til at rommet ble så varmt som en badstue. Det var ikke så mye som et vindpust denne kvelden.

Helena rotet i håndvesken og fant frem mobilen og en medtatt sigarettpakke. Hun la begge deler i fanget og så ned på dem. En sigarett først, bestemte hun. Hun hadde ikke lyst til at fortryllelsen skulle bli brutt riktig ennå. Hun visste at mannen hennes, William, ikke *mente* å si noe som ville rive henne tilbake til virkeligheten, men det var store muligheter for at han kom til å gjøre det likevel. Og det var ikke hans feil heller, for selvfølgelig var det ikke noe galt i å fortelle henne om reparatøren hadde vært der og fikset oppvaskmaskinen ennå, eller spørre hvor hun hadde gjemt posene til søppelbøtten, fordi det var tømmedag i morgen. Han ville gå ut fra at hun bare ville være glad for å høre at han hadde alt under kontroll.

Og ... visst var hun det. Bare ikke akkurat *nå* ...

Helena tente sigaretten, inhalerte og lurte på hvorfor det vir-

ket så sensuelt å røyke i en varm natt ved Middelhavet. Hun hadde tatt sine aller første trekk bare noen meter fra der hvor hun satt nå. Den gangen hadde det først og fremst vært det ulovlige ved handlingen som tiltrakk henne. I dag, fireogtyve år senere, hadde hun minst like dårlig samvittighet som den gangen – gid hun kunne klare å kvitte seg med denne uvanen! Den gangen hadde hun vært for ung til å røyke, og nå, når hun nesten var førti, var hun for gammel. Tanken fikk henne til å smile. Ungdommen hennes lå innkapslet mellom forrige gang hun hadde vært i dette huset og røykt den første sigaretten sin, og nå i kveld.

Den gangen hadde hun hatt så mange drømmer, med hele voksenlivet liggende som en uåpnet gave foran seg. Hvem kom hun til å elske? Hvor kom hun til å bo? Hvor langt ville talentet hennes føre henne? Kom hun til å bli lykkelig?

Og nå var de fleste av disse spørsmålene besvart.

«Vær så snill å la denne ferien bli så perfekt som overhodet mulig,» hvisket hun til huset, månen og stjernene. I de siste ukene hadde hun hatt en underlig fornemmelse av overhengende fare, og hun klarte ikke å riste den av seg selv om hun prøvde aldri så mye. Kanskje det skyldtes at hun nærmet seg en av milepælsfødselsdagene – eller kanskje det bare var fordi hun visste at hun skulle tilbake *hit* ...

Hun merket allerede at Pandoras magiske atmosfære lukket seg rundt henne, som om huset skrellet vekk de beskyttende lagene og blottla henne helt inn til sjelen. Akkurat slik det hadde gjort forrige gang.

Hun stumpet den halvrykte sigaretten og kastet den ut i natten. Så tok hun mobilen og slo hjemmenummeret sitt i England. William svarte etter bare to ringesignaler. «Hallo, elskling, det er meg,» sa hun.

«Så dere er trygt fremme, da?» spurte han, og Helena ble øyeblikkelig roligere, bare ved lyden av stemmen hans.

«Ja. Hvordan står det til hjemme?»

«Bra. Bare bra.»

«Hvordan går det med den tre år gamle terroristaspiranten?» spurte hun med et smil.

«Fred har endelig sluknet, takk og lov. Han er fryktelig sur

over at du har reist så langt vekk og latt ham bli igjen her med den gamle faren hans.»

«Jeg savner ham. På et vis.» Helena lo lavt. «Men så lenge jeg bare har Alex og Immy her, har jeg i det minste en sjanse til å få orden på huset før dere kommer.»

«Er det beboelig?»

«Jeg tror det, men jeg får ta et skikkelig overblikk i morgen. Kjøkkenet er svært enkelt innredet.»

«Mens vi snakker om kjøkkenet – oppvaskmaskinmannen kom i dag.»

«Gjorde han?»

«Ja. Den er reparert, men med den prisen han forlangte, kunne vi like gjerne kjøpt en ny.»

«Å kjære.» Helena undertrykte et smil. «Søppelposene er i skuff nummer to til venstre for vasken.»

«Jeg hadde tenkt å spørre hvor de var. Søppelbilen kommer i morgen, vet du. Ringer du meg i morgen tidlig?»

«Det gjør jeg. Stort kyss til Fred og til deg. Ha det bra, elskling.»

«Ha det. Sov godt!»

Helena ble sittende en stund til og se opp på den vakre nattehimmelen. Den var full av myriader av stjerner som tilsynelatende skinte så mye sterkere her. Sakte merket hun at adrenalinoverskuddet ble fortrent av trettheten. Hun listet seg stille inn og la seg på sengen ved siden av Immy. Og for første gang på mange uker sovnet hun med en gang.

ALEX' DAGBOK

11. juli 2006

Jeg hører ham. Han svever et eller annet sted over meg i mørket mens han kvesser tennene og forbereder seg på et godt måltid.

Som er meg.

Har mygg tenner? Det må de jo ha – hvordan skulle de ellers klare å trenge igjennom huden på deg? Men når jeg en gang imellom oppnår det fullkomne og klarer å knuse en av disse små røverne mot veggen, er det ingen knasende lyd å høre, bare en myk skvising. Jeg hører ingen emalje som brister, slik jeg gjorde den gangen jeg falt ned fra klatrestativet da jeg var syv år, og brakk fortannen.

Av og til er de frekke nok til å komme og summe rett ved øret ditt, bare for å varsko deg om at du snart vil bli spist. Du ligger der og fekter med armene i løse luften mens de danser usynlig rett over deg og antagelig ler hysterisk av det ulykkelige offeret sitt.

Jeg trekker Nin opp av ryggsekken og plasserer ham ved siden av meg under lakenet. Han klarer seg fint, for han trenger ikke å puste. For ordens skyld vil jeg gjøre oppmerksom på at han ikke er levende, han er en utstoppet kanin, en kanin som er like gammel som meg. Han heter Nin fordi jeg ikke klarte å si kanin da jeg var liten – mor sier at Nin var et av de første ordene mine, og navnet er blitt hengende.

Hun sier også at jeg fikk den av en «spesiell person» da jeg ble født. Jeg går ut fra at hun antagelig mener faren min. Og jeg blåser i om det er aldri så ynkelig og patetisk å dele seng med en tøykanin i en alder av tretten år. Han – Nin – er amuletten min, sikkerhetsnett mitt og vennen min. Jeg forteller ham alt.

Jeg har ofte tenkt at hvis noen kunne samle sammen alle de ørten trillioner kosedyr barn har verden over og forhøre dem, ville de få vite langt mer om det barnet de sover med, enn noen av foreldrene til barnet vet. Rett og slett fordi disse dyrene faktisk lytter uten å avbryte.

Jeg dekker til de utsatte delene av kroppen min – spesielt de fete kinene mine, som ville skaffe en mygg både frokost, lunsj og middag i ett eneste sug – som best jeg kan med forskjellige klesplagg.

Til slutt sovner jeg. Tror jeg i hvert fall. Det vil si, jeg håper at jeg drømmer, for jeg befinner meg i en brennende smelteovn, flammene slikker opp rundt kroppen min, og heten smelter fettene av knoklene.

Da jeg våkner, er det fortsatt mørkt, men så kjenner jeg at jeg ikke får puste, og oppdager at jeg har et par av underbuksene mine liggende over ansiktet, og det er derfor det er mørkt, og derfor jeg ikke får puste. Jeg fjerner dem, super inn noe luft og ser en stige av lys som siver inn gjennom lemmene.

Det er morgen. Jeg er badet i min egen svette, men det var verdt det hvis den lille røveren av et insekt ikke fikk tak i meg.

Jeg løsriver meg fra den fuktige madrassen og river de gjennomvåte klærne av meg. Det henger et lite, uskarpt speil over kommoden, og jeg sjangler bort dit for å inspisere ansiktet mitt. Og ser et enormt, rødt bitemerke på høyre kinn.

Jeg banner, bruker ord moren min ville mislike sterkt, og lurer på hvordan den klarte å manøvrere seg inn under underbuksene og få tak i meg. Men alle mygg er del av en elitestyrke med grundig opplæring i infiltrasjonens kunst.

I tillegg til bittet er resten av ansiktet mitt så rødt som den rødeste siden av et modent tyttebær. Jeg går bort til vinduet, åpner lemmene og blunker som en muldvarp da jeg går ut på den lille balkongen. Heten fra morgensolen brenner mot huden som flammene i ovnen i drømmen.

Da øynene mine har vennet seg til lyset, ser jeg at utsikten er fantastisk, akkurat som mor sa at den ville være. Vi er svært høyt oppe, vi balanserer på en fjellskråning, og det gule og brune og olivengrønne landskapet under meg er solsvidd og uttørket, akkurat som jeg. Langt, langt borte skimrer det blå havet i solen. Jeg kikker ned og får øye på en liten skikkelse helt ute på kanten av terrassen under meg.

Mor bruker balustraden som en *barre*. Det gylne håret flommer nedover idet hun bøyer den øverste halvdel av kroppen bakover som et slangemenneske, og jeg kan tydelig se ribbena avtegne seg under trikoten. Hun gjør denne ballettrutinen hver morgen. Selv på første juledag, etter at hun har vært sent oppe og drukket vin. Den dagen hun ikke gjør det, vet jeg at det er noe forferdelig galt med henne. Andre

unger får Coco Pops og ristet brød til frokost, og foreldrene deres står oppreist på vanlig måte. Jeg får mors hode som kikker på meg opp ned mellom bena hennes mens hun ber meg om å sette på kjelen.

Hun prøvde å få meg til å danse ballett en gang. Det er ett punkt der vi avgjort ikke er like.

Plutselig er jeg utrolig, uutholdelig tørst. Og jeg føler meg svimmel. Verden snurrer sakte rundt, og jeg kommer meg inn i rommet igjen og faller ned på madrassen med lukkede øyne.

Kanskje jeg har malaria. Kanskje den myggen har forgiftet meg, og nå er jeg inne i de siste timene av livet mitt.

Uansett hva som feiler meg, trenger jeg vann og moren min.

«Dehydrering. Det er det hele. Bland dette pulveret med vann og salt, og gi ham en ny porsjon før han legger seg. Og pass på å drikke godt, unge mann.»

«Er du sikker på at det ikke er malaria, doktor?» Alex så mistenksomt på den bitte lille kyprioten. «Du kan bare si sannheten, vet du. Jeg tåler det.»

«Selvsagt er det ikke det, Alex,» glefset Helena. Hun snudde seg mot legen og betraktet ham mens han lukket vesken sin. «Takk for at du kom så fort, og jeg beklager at jeg har brydd deg.» Hun viste ham ut av soverommet og ned trappen til kjøkkenet. «Han virket helt delirisk. Jeg ble skremt.»

«Selvsagt, det er naturlig, og det er ikke noe problem. Jeg behandlet oberst McCladden i mange år. Hans død ... så trist.» Han trakk på skuldrene og ga Helena visittkortet sitt. «I tilfelle du får bruk for meg igjen. Men det er best for deg å dra inn til klinikken. Jeg er redd jeg må kreve utkallingsgebyr av deg i dag.»

«Å kjære, jeg tviler på at jeg har nok kontanter på meg. Jeg hadde tenkt å dra opp i banken i landsbyen i dag,» svarte Helena forlegent.

«Det gjør ingenting. Klinikken ligger bare noen få hus lenger borte. Stikk innom og betal til resepsjonisten min senere.»

«Tusen takk, doktor, det skal jeg gjøre.»

Han gikk ut av døren, og Helena fulgte etter. Da han kom ut, snudde han seg og så opp på huset. «Pandora,» sa han tankefullt. «Jeg går ut fra at du kjenner myten?»

«Ja.»

«Det er et deilig hus, men det har vært avstengt i mange år,

akkurat som i legenden om den esken det er oppkalt etter. Nå lurer jeg på om du er den som skal åpne den?» Han smilte spørrende til henne og viste et sett hvite, jevne tenner.

«Forhåpentlig ikke så all ondskapen kan strømme ut,» sa Helena med et tørt smil. «Dette er faktisk mitt hus nå. Angus var min gudfar. Han etterlot det til meg.»

«Jeg skjønner. Og vil du bli like glad i det som han var?»

«Å, men det er jeg allerede. Jeg var på ferie her som tenåring, og jeg har aldri glemt det.»

«Da vet du sikkert at dette er det eldste huset i dette området. Noen hevder at det var en bolig her allerede for flere tusen år siden. At Afrodite og Adonis en gang kom hit for å smake på vinen og tilbrakte natten her. Det går mange rykter i landsbyen ...»

«Om huset?»

«Ja.» Det rolige blikket hans møtte hennes. «Du minner meg veldig om en annen dame jeg traff her på Pandora en gang for mange år siden.»

«Virkelig?»

«Hun var på besøk hos oberst McCladden, og jeg ble tilkalt for å behandle henne. Hun var vakker, slik som du,» sa han med et smil. «Pass nå på at gutten drikker massevis av væske. *Adio*, madame.»

«Det skal jeg. Adjø, og tusen takk.»

Helena så etter ham da han kjørte av sted i en sky av kalkstøv. Da hun så opp på Pandora, gikk det kaldt nedover ryggen på henne, til tross for varmen, og den underlige følelsen av frykt bølget gjennom henne på ny. Hun tvang seg til å konsentrere seg om den listen med jobber hun hadde i hodet. Det første hun måtte gjøre, var å sjekke hvilken tilstand svømmebassenget var i, så hun skyndte seg rundt huset og over terrassen mens hun skrev seg bak øret at det kunne gjøre seg med noen fargerike planter i de store steinkrukkene som sto tomme. Så fortsatte hun ned den smuldrende trappen som førte fra terrassen ned til bassenget. Det viste seg å være i forbausende god stand, selv om det naturligvis måtte renses for flere års skitt før det kunne tas i bruk.

Da Helena snudde seg for å gå tilbake til huset, kikket hun

opp og registrerte hvor annerledes Pandora tok seg ut fra denne synsvinkelen. Når man nærmet seg hovedinngangen, var bygningen helt uten utsmykninger og virket nokså streng, men forsiden var absolutt sjarmerende. I tillegg til at fasaden her ble myket opp av den lange terrassen med pergolaen, var alle soverommene utsmykket med en liten altan i smijern, noe som ga et litt underlig inntrykk av en italianisert villa. Hun lurte på hvorfor hun ikke hadde husket dette, men så kom hun på at hun faktisk hadde bodd en stund i Italia siden sist hun var her, og at det var derfor hun var i stand til å trekke sammenligningen.

Hun gikk inn igjen og opp til Immys soverom. Datteren sto foran speilet i sin beste, rosa selskapskjole. Helena kunne ikke la være å smile da hun så hvordan datteren beundret seg selv uten å være klar over at hun ble iaktatt. Hun vred på den lille kroppen og kastet på det vakre, lyse håret mens hun tilfreds gransket speilbildet sitt med store, uskyldige blå øyne.

«Jeg trodde du skulle pakke ut, skatten min.»

«Det skulle jeg, og jeg er ferdig, mamma.» Med et sukk av irritasjon løsrev Immy seg fra speilet og pekte på alle klærne sine, som ikke lenger befant seg i kofferten, men lå strødd rundt omkring i rommet.

«Jeg mente pakke ut og legge i *skuffene*, ikke på gulvet. Og ta av deg den kjolen. Du kan ikke ha på deg den nå.»

«Hvorfor ikke?» Immys lille rosenknopp av en munn fikk et surmulende drag. «Det er yndlingskjolen min.»

«Jeg vet det, men den er til selskapsbruk, ikke til å ha på seg når man løper rundt i et støvete gammelt hus i varmen.»

Immy så på mens moren samlet klærne i en haug på sengen og begynte å rydde dem vekk. «Dessuten lukter det rart av skuffene.»

«Det lukter bare gammelt,» forklarte Helena. «Vi lar dem stå åpne til lufting, så blir de bra.»

«Hva skal vi gjøre i dag? Er det Disney Channel på TV-en her?»

«Jeg ...» Klokken nærmet seg tolv alt, og hele formiddagen hadde gått i en tåke av panikk mens hun forsøkte å finne en lege til Alex, som lot til å være helt i ørska. Helena sank ned på sen-

gen, og med ett lengtet hun også etter Disney Channel. «Vi har mye å gjøre i dag, vennen min, og nei, det er ikke engang en TV her.»

«Kan vi kjøpe en, da?»

«Nei, det kan vi ikke,» glefset hun og angret seg med en gang. Immy hadde vært så snill, både på reisen og nå i dag, og underholdt seg selv stille og fredelig. Hun trakk datteren inntil seg og ga henne en klem. «Mamma må bare ordne opp litt, og så kan vi gå på oppdagelsesferd. Er det greit?»

«Ja, men jeg er kanskje litt sulten. Jeg har ikke spist frokost.»

«Nei, det har du ikke, så jeg tror det er best vi drar opp i butikken ganske snart. Jeg skal bare se til Alex, og så drar vi.»

«Nå vet jeg det, mamma!» Immys ansikt lyste opp, og hun hoppet ned fra fanget til Helena og begynte å rote i den lille ryggsekken hun hadde hatt med seg på flyet. «Jeg lager et 'god bedring'-kort til Alex for å muntre ham opp.»

«Det er en strålende idé, skatten min,» nikket Helena da Immy triumferende dro frem papir og tusjer.

«Eller ...» Immy stakk en blyant i munnen mens hun tenkte. «Hvis han ikke blir frisk igjen, må jeg kanskje gå ut og plukke noen blomster til graven hans?»

«Det kunne du selvfølgelig gjøre, men jeg lover deg at han ikke kommer til å dø, så jeg tror det er best med et kort.»

«Å. Da jeg var inne hos ham i dag tidlig, sa han at han kom til å dø.»

«Men det gjør han ikke. Begynn på kortet ditt, du, så ses vi om en liten stund.»

Helena gikk bortover gangen for å se til Alex. Hun ønsket halvveis at sønnen ville forvandle seg til en *normal* tenåring, kledd i hettejakke, opptatt av fotball og jenter, og med en forkjærlighet for å henge sammen med kameratene sine på et kjøpesenter om kvelden, der de skremte livet av gamle bestemødre med spilloppene sine. I stedet hadde han en svimlende IQ, noe som teoretisk sett burde være positivt, men som i virkeligheten lot til å skape flere problemer enn den høyspente hjernen hans noen gang kunne klare å løse. Han oppførte seg mer som en gammel mann enn som en tenåring.

«Hvordan går det med deg?» Hun stakk hodet inn gjennom døren. Alex lå på madrassen, iført bare boksershorts, med den ene armen over pannen.

«Mmf,» lød svaret.

Hun satte seg på sengekanten. Den eldgamle viften hun hadde slept ut fra Angus' soverom for å skaffe en kjølig bris til sønnens brennhete panne, skramlet under anstrengelsen med å snurre rundt.

«Ingen god start, hva?»

«Niks.» Alex åpnet ikke øynene. «Beklager, mamma.»

«Jeg tar med meg Immy inn til landsbyen for å kjøpe litt mat og betale legen. Lover du å drikke masse vann mens jeg er borte?»

«Jepp.»

«Er det noe du vil ha?»

«Myggmidler.»

«Ærlig talt, skatten min. Myggen her på Kypros er fullstendig harmløs.»

«Jeg *hater* dem, uansett hvilken nasjonalitet de har.»

«Greit, jeg skal få tak i noe. Og hvis du føler deg bedre i morgen, drar vi til Pafos. Jeg har en liste over ting jeg må få tak i, blant annet vifter til alle soverommene, sengetøy, håndklær, et nytt kjøleskap med fryser og en TV med DVD-spiller.»

Alex slo øynene opp. «Virkelig? Jeg trodde TV var bannlyst her.»

«Jeg tror det kan være greit med en DVD-spiller til Immy og Fred, spesielt på varme ettermiddager.»

«Du verden. Det begynner å se litt lysere ut.»

«Det er bra.» Helena smilte til ham. «Nå hviler du i dag, og så er du forhåpentlig klar for en tur ut i morgen.»

«Jeg er sikker på at jeg kommer til å være frisk som en fisk. Det er jo bare dehydrering, ikke sant?»

«Ja visst, skatten min.» Hun kysset ham på pannen. «Prøv om du kan sove litt.»

«Det skal jeg. Jeg er lei for dette med malariaen, forresten.»

«Det er i orden. Ser deg senere.» Da Helena gikk ned trappen, hørte hun mobilen sin ringe ute på kjøkkenet. Hun løp gjennom hallen og rakk den akkurat så vidt.

«Hallo?»

«Helena? Jules her. Hvordan har du det?»

«Helt fint, takk. Alt er bra.»

«Godt. Hvordan er huset?»

«Praktfullt. Akkurat som jeg husket det.»

«For fireogtyve år siden? Jøss, jeg håper at de har oppgradert rørene siden den gang!»

«Nei, de har nok ikke det.» Helena klarte ikke å la være å fryde seg da hun ertet Jules. «Det trenger helt avgjort til en liten ansiktsløftning og et par nye toalettseter, men jeg tror det er i god stand rent bygningsmessig, i hvert fall.»

«Det er da noe. Det er godt å vite at taket ikke kommer til å ramle ned i hodet på oss mens vi sover.»

«Kjøkkenet kunne også trenge en modernisering,» fortsatte Helena. «Jeg tror vi får stole mer på utegrillen enn på ovnen. Ærlig talt tror jeg ikke helt det holder den standarden du er vant til.»

«Vi klarer oss nok. Og vi tar selvfølgelig med oss vårt eget sengetøy – du vet jeg foretrekker det uansett. Hvis det er noe annet du trenger, må du bare si fra.»

«Takk, Jules, det skal jeg gjøre. Hvordan er det med barna?»

«Å. Rupes og Viola har det bra, men jeg har tilbrakt noe som virker som flere uker, med å dele ut premier, holde taler og spise vasne jordbær. Sacha klarte å vri seg unna alt sammen, den heldiggrisen.»

«Å.» Helena visste at Jules egentlig elsket det. «Hvordan står det til med Sacha?» spurte hun høflig.

«Han jobber døgnnet rundt, drikker for mye – du vet hvordan det er. Jeg har nesten ikke sett ham de siste ukene. Jøss – Helena, jeg er redd jeg må slutte nå. Vi skal ha et middagsselskap her i kveld, og jeg har det forrykende travelt.»

«Ser deg om noen dager, da.»

«Det gjør du. Ikke bli altfor brun i mellomtiden da, så det blir umulig å ta deg igjen. Her bøtter det ned. *Ciao*, elskling.»

«*Ciao*,» gjentok Helena nedslått, brøt forbindelsen og sank ned ved kjøkkenbordet. «Å gud,» stønnet hun. Gid hun aldri hadde latt Jules overtale henne til å la henne komme og bli her i to uker. Hun hadde brukt alle de unnskyldninger hun kunne

komme på, men Jules hadde simpelthen nektet å ta nei for et svar. Resultatet var at de fire medlemmene av Chandler-familien – Jules, de to barna og ektemannen Sacha – ville invadere Pandora om en ukes tid.

Uansett hva Helena måtte føle i forbindelse med Chandler-familiens ankomst, visste hun at hun måtte holde det for seg selv. Sacha var Williams eldste og beste venn, datteren Viola var guddatteren hennes, og det var ingenting hun kunne gjøre, bortsett fra å akseptere situasjonen.

Hvordan skal jeg holde det ut? Helena viftet seg i den kvelende heten og så på kjøkkenet og den falleferdige tilstanden det befant seg i, med Jules' falkeblikk. Hun visste at hun ikke ville orke å høre på kritikken. Hårstrikken hennes var blitt liggende på kjøkkenbordet kvelden før, og nå tok hun den og samlet håret i en knute på toppen av hodet. Det kjølige luftdraget mot nakken var vidunderlig.

Jeg skal klare det, sa hun strengt til seg selv. *Jeg må ...*

«Skal vi dra snart?» Immy sto bak henne. «Jeg er sulten. Kan jeg få pommefrites og ketsjup på restauranten?» De små armene smøg seg rundt livet på moren.

«Ja, det skal vi.» Helena reiste seg og presterte et blekt smil. «Og ja, det kan du.»

*

Middagssolen brant gjennom vinduene på bilen da Helena kjørte mellom vinmarkene som strakte seg på begge sider av veien. Immy satt ulovlig ved siden av henne i forsetet med sikkerhetsbeltet som en posete dekorasjon rundt seg, der hun lå på kne for å se ut av vinduet.

«Kan vi stanse og plukke noen druer, mamma?»

«Ja, det kan vi, men de smaker ikke helt som vanlige druer.» Helena stanset bilen, og de hoppet ut, begge to.

«Se her.» Helena bøyde seg ned, løftet på en vifte av vinblader og avdekket en stram klase av blårøde druer. Hun rev den løs fra grenen og plukket et par av druene.

«Er du sikker på at vi kan spise dem, mamma?» Immy så tvilende på dem. «De kommer ikke fra supermarkedet, vet du!»

«De er ikke så veldig søte, for de er ikke helt modne ennå.»

Men du kan trygt smake på dem,» sa Helena oppmuntrende og puttet en drue i sin egen munn.

De små, hvite tennene til Immy bet forsiktig i det tykke skallet. «De er ikke så verst. Kan vi ta med noen tilbake til Alex? Syke mennesker liker druer.»

«God idé. Vi tar to klaser.» Helena begynte å brette av en klase til, men så rettet hun seg opp, for hun merket instinktivt at noen holdt øye med henne. Pusten satte seg fast i halsen hennes da hun så ham. Han var ikke mer enn tyve meter borte, der han sto midt mellom vinrankene og betraktet henne.

Hun skygget for øynene mot den skarpe solen og håpet stikk i strid med all sunn fornuft at dette måtte være en hallusinasjon, for det *kunne* ikke være ... det bare *kunne* ikke ...

Men der sto han, akkurat som hun husket ham, nesten nøyaktig på samme sted som hun hadde sett ham første gang, for fireogtyve år siden.

«Hvem er den mannen, mamma? Hvorfor ser han sånn på oss? Er det fordi vi stjal noen av druene hans? Må vi i fengsel? *Mamma!*»

Helena sto som naglet fast. Hjernen hennes forsøkte å finne mening i det tøvet øynene fortalte henne. Immy nappet henne i armen. «Kom da, mamma – fort deg, før han henter politiet!»

Helena rev blikket vekk fra ansiktet hans og lot seg trekke tilbake til bilen av Immy, som hoppet inn i passasjeretet og så forventningsfullt på henne.

«Kjør da, mamma. Kjør!» kommanderte Immy.

«Ja, selvfølgelig.» Helenas hender fant automatisk frem til tenningsnøkkelen og vred den rundt for å starte bilen.

«Hvem var den mannen?» spurte Immy da de begynte å humpe bortover veien. «Kjenner du ham?»

«Nei ... nei, det gjør jeg ikke.»

«Å. Du så ut som du gjorde det. Han var veldig høy og kjekk, nesten som en prins. Solen laget en krone på hodet hans.»

«Ja.» Helena konsentrerte seg om å styre utenom de verste hullene i veien.

«Jeg lurer på hva han heter?»

Alexis ...

«Jeg vet ikke,» hvisket hun.

«Mamma?»

«Ja?»

«På toppen av det hele glemte vi druene til Alex.»

Landsbyen hadde forandret seg overraskende lite, sammenlignet med det stygge Lego-landet som hadde vokst frem langs kysten, hulter til bulter. Den smale hovedgaten var støvete og øde, folk gjemte seg bort i de kjølige steinhusene og unngikk den brennende solen når den sto høyest på himmelen. Den ene butikken som fantes, hadde utvidet med et DVD-bibliotek, noe Helena visste Alex kom til å bli begeistret over, og den solgte fremdeles alt mulig, men bortsett fra et par nye barer så alt omtrent ut som før.

Da de hadde vært i banken, betalte de legeregningen hos resepsjonisten på legekontoret, og så tok Helena med seg Immy for å spise lunsj i den vakre hagen bak Persefones Taverna. De satt i skyggen fra et oliventre, og Immy var bergtatt av de magre kattungene som snodde seg rundt bena hennes mens de mjauet ynkelig.

«Å, mamma, kan vi ta med oss en hjem? Vær så snill? Vær så snill?» bønnfalt hun mens hun matet en av kattungene med resten av lunsjen sin.

«Nei, skatt. De bor her sammen med sin egen mamma,» svarte Helena fast. Hendene hennes skalv litt da hun løftet et glass med ung, lokal vin til munnen. Den smakte litt syrlig og likevel søtt, akkurat som hun husket den. Hun følte det som om hun hadde falt gjennom speilet, tilbake til fortiden ...

«Mamma? Kan jeg eller kan jeg ikke få iskrem?»

«Beklager, skatten min. Jeg satt og dagdrømte. Selvfølgelig kan du få iskrem.»

«Tror du at de har yndlingsisen min her? Den med karamell og marshmallows, vet du?»

«Det tviler jeg på. Det er nok ikke så stort utvalg her – mest vanilje, jordbær eller sjokolade, skulle jeg tro. Men vi kan spørre.»

Den unge kelneren ble tilkalt av Immy, forhandlingene om iskremen ble avsluttet, og Helena bestilte kaffe for å spe opp vinen litt.

Tyve minutter senere forlot de tavernaen og ruslet langs den støvete gaten mot bilen.

«Se på nonnene, mamma! De sitter på benken der borte.» Immy pekte i retning av kirken. «Tenk så varmt det må være å ha på seg de kjolene!»

«De er ikke nonner, Immy. De er gamle damer fra landsbyen her. De går i svart fordi mennene deres er døde, og de kalles enker,» forklarte Helena.

«Har de på seg svarte klær?»

«Ja.»

«Ikke noe rosa? Aldri?»

«Nei.»

Immy så skrekkslagen ut. «Må jeg også gjøre det når mannen min dør?»

«Nei, skatten min. Det er bare en tradisjon her på Kyp-ros.»

«Da skal jeg i hvert fall aldri flytte hit!» fastslo Immy og danset bortover mot bilen.

Da de kom tilbake til Pandora med bagasjerommet fullt av forsyninger, dukket Alex opp i bakdøren.

«Hei, mamma.»

«Hei, vennen min – føler du deg bedre? Kan du gi meg en håndsrekning med noen av disse handleposene?»

Alex hjalp moren med å tømme bagasjerommet og bære posene inn på kjøkkenet.

«Jøss, så varmt det er.» Helena tørket svetten av pannen. «Jeg trenger et glass vann.»

Alex fant et glass, gikk bort til kjøleskapet og skjenket kaldt vann fra en mugge. Så rakte han det til henne. «Vær så god.»

«Takk.» Helena svelget det takknemlig i seg.

«Jeg går opp og hviler meg litt. Jeg føler meg fremdeles litt svimmel,» erklærte Alex.

«Greit. Kommer du ned til middag etterpå?»

«Ja.» Han gikk bort til døren, men så stanset han og snudde seg. «Det er forresten noen her som vil snakke med deg.»

«Men kjære deg – hvorfor sa du ikke det med en gang?»

«Han er ute på terrassen. Jeg sa at jeg ikke visste når du ville være hjemme igjen, men *han* insisterte på å vente uansett.»

Helena strevde for å holde ansiktet nøytralt. «Og hvem er *han?*»

«Hvordan skulle jeg vite det?» Alex trakk på skuldrene.

«Men det later til at han kjenner deg.»

«Sier du det?»

«Ja. Jeg tror han sa at han het Alexis.»

ALEX' DAGBOK

12. juli 2006

Jeg står ved vinduet i soverommet mitt, gjemt bak vinduslemmen, så ingen kan se meg fra terrassen der nede.

Jeg betrakter mannen som er kommet for å besøke mor. Nå går han nervøst frem og tilbake med hendene dypt begravd i lommene. Han er høy og velbygd, kroppen er dyp nøttebrun av all solen. Det tykke, svarte håret har bare noen enkelte grå stenk ved tinningene, og han er avgjort ingen gammel mann. Jeg vil tro at han antagelig er litt eldre enn mor. Og yngre enn stefaren min.

Da han kom, og jeg så ham på nært hold, registrerte jeg at han har blå øyne, intenst blå, så kanskje han ikke er her fra Kypros. Med mindre han bruker fargede kontaktlinser, noe jeg tviler på. Den samlede summen av alle detaljene ved denne mannen tilsier at han avgjort er svært kjekk.

Jeg holder øye med mor da hun svever ut på terrassen. Hun går så grasiøst at det nesten er som om føttene hennes ikke berører bakken, for den øverste delen av kroppen hennes beveger seg ikke, selv om bena hennes gjør det. Hun stanser noen meter fra ham, med hendene hengende løst ned langs siden. Jeg kan ikke se ansiktet hennes, men jeg ser hans. Og følger med da det lyser opp i et uttrykk av ren glede.

Hjertet mitt slår fort nå, og jeg vet at det ikke lenger skyldes dehydrering. Eller malaria. Dette er frykt.

Ingen av dem sier noe. De står uten å røre seg i noe som virker som flere timer, som om de drikker hverandre inn. Han ser i hvert fall ut som han kunne ha god lyst til å drikke mor. Så strekker han armene ut, og han beveger seg mot henne og stiller seg rett foran henne. Han tar de små hendene hennes i sine store og kysser dem ærbødig, som om de skulle være hellige.

Dette er motbydelig. Jeg vil ikke se det, men jeg klarer ikke å løsrive meg.

Til slutt holder han opp med denne håndkyssingen, og så legger han de muskuløse armene rundt henne og omfavner henne. Hun er så liten og blek og lyshåret mot den mørke styrken hans at hun minner meg om en porselensdukke som blir klemt i hjel av en stor, brun bjørn. Hodet hennes blir kastet bakover i en underlig vinkel mot den brede brystkassen hans da han klemmer henne. Det ser ut som albuene hans ligger mot nakken hennes, og jeg håper bare at hodet hennes ikke knekker tvert av, slik det skjedde med Immys porselensdukke en gang.

Endelig, akkurat da jeg slipper opp for luft fordi jeg har holdt pusten så lenge, slipper han henne, og jeg kan fylle lungene igjen. Gudskjelov. Ikke noe kyssing på munnen, for det ville vært mer enn jeg kunne ha holdt ut.

Men det er ikke slutt ennå.

Det virker som han er helt nødt til å holde i en eller annen del av anatomien hennes, for nå tar han hånden hennes igjen. Og leier henne bort til den pergolaen med alle vinrankene. De forsvinner inn under løvtaket og er ute av syne for meg.

Faen! Jeg går langsomt tilbake til sengen min og slenger meg ned på den.

Hvem er han? Og hva betyr han for henne?

Med en gang jeg så ham stå der nede på terrassen og se ut som om han eide stedet her, skjønte jeg at han var viktig. Kanskje jeg bør ringe til pappa? Den faren som ikke er min far, men den eneste faren jeg noen gang har kjent. Jeg visste at han faktisk kunne komme til nytte en vakker dag.

Han kan da umulig være glad for å høre at hans kone blir omfavnet på en terrasse av en stor, brun kypriotisk bjørn? Jeg griper mobilen og slår den på. Hva skal jeg si?

«Kom NÅ, pappa! Mamma er i dødelig fare under pergolaen!»

Herregud. Jeg kan ikke gjøre det. Han synes jeg er en skrulling allerede. Jeg er fullt klar over at han ikke har annet valg enn å akseptere meg fordi han elsker mor og jeg fulgte med som en del av pakken. Uheldigvis er jeg håpløs i de fleste ballspill, selv om jeg er entusiastisk. Da jeg var yngre, prøvde han å lære meg opp, men det endte alltid med at jeg følte at jeg sviktet ham fordi jeg aldri ble blant de beste i noe som helst. Og så ble jeg selvsagt ekstra klønete når han kom for å se på

meg, fordi jeg ble så nervøs. Hadde jeg vært litt flinkere ute på banen, ville forholdet mellom oss sikkert vært mye bedre, men han elsker i det minste mor og beskytter henne mot alle de andre som tilsynelatende også vil ha henne.

Såne som han som befinner seg under pergolaen nå.

Det er virkelig ironisk. Jeg har gledet meg sånn til å ha litt tid alene med henne uten pappa, som får meg til å føle at jeg alltid er i veien – og nå sitter jeg her, mindre enn et døgn senere, og ønsker at han var her.

Kanskje jeg *skulle* sende ham en SMS ... jeg sjekker mobilen min og oppdager at jeg bare har noen få kroner igjen på kontantkortet mitt, så jeg kan ikke. Og selv om jeg kunne – hva skulle jeg skrive?

Det er ingen andre her enn meg. Og Immy, men hun teller ikke.

Altså er det bare én ting å gjøre: Jeg må ta kampen alene.

Jeg vil gå i krig for å redde min mors ære.

«Du ser ut ... akkurat som før.»

«Nei, det gjør jeg ikke, Alexis. Selvsagt gjør jeg ikke det. Jeg er fireogtyve år eldre.»

«Helena, du er vakker, akkurat som du var den gangen.»

Helenas blussende kinn ble om mulig enda rødere. «Hvordan visste du at jeg var her?»

«Jeg hørte et rykte i landsbyen. Så ringte Dimitrios meg ved lunsjtid og sa at han hadde sett en dame med gyllent hår og et barn på veien fra Pandora, og da skjønte jeg det måtte være deg.»

«Hvem er Dimitrios?»

«Han er sønnen min, Helena.»

«Selvfølgelig! Selvfølgelig!» Helena lo av lettelse. «Immy og jeg stanset på veien for å plukke noen druer, og jeg så at han holdt øye med oss. Jeg trodde det var deg ... så dum jeg er ... men han ligner deg på en prikk.»

«Du mener at han ser ut slik som jeg gjorde.»

«Ja. Ja.»

Det ble stille mellom dem en stund.

«Hvordan har du det, Helena?» sa han så. «Hvordan har livet ditt vært i alle disse årene?»

«Det har vært ... godt, ja, godt.»

«Du er gift?»

«Ja.»

«Jeg vet du har barn, Helena, for jeg har allerede truffet sønnen din og hørt om datteren din.»

«Jeg har tre, men den minste gutten, Fred, er hjemme i Eng-

land sammen med faren sin. De kommer hit om noen dager. Og du?»

«Jeg var gift, med Maria, datteren til den gamle borgermesteren her i Kathikas. Hun ga meg to sønner, men hun omkom i en bilulykke da Michel, min yngste sønn, var åtte år. Så nå bor vi tre mannfolkene sammen og høster druene våre og produserer vinen vår, akkurat som faren min og bestefaren min og oldefaren min før oss.»

«Det var vondt å høre, Alexis. Det må ha vært aldeles forferdelig for deg.» Helena hørte selv at ordene hun brukte, var klišéaktige, men hun visste ikke hva annet hun kunne si.

«Herren gir og Herren tar, og sønnene mine overlevde i det minste. Og Dimitrios, som du så ute på vinmarken, skal snart gifte seg, så slekten fortsetter.»

«Ja. Jeg ... Det ser ikke ut til å ha skjedd mange forandringer her.»

En grimase gled over det uttrykksfulle ansiktet hans. «Jo, Helena, mye er forandret på Kypros. Slik er det jo overalt. Men slik er utviklingen. Noe av det er godt, annet er ikke fullt så bra. Noen få blir svært rike og grådige, og de vil alltid ha mer. Men her i Kathikas lever vi i en oase, i hvert fall foreløpig. Men før eller senere kommer byggherrene til å kaste sine grådige øyne på det fruktbare landet her også. De har allerede gjort noen fremstøt.»

«Det har de sikkert, ja. Dette stedet er jo så perfekt.»

«Ja. Og du må ikke tro at alle i landsbyen vår vil motstå fristelsen – spesielt ikke de unge. De vil ha raske biler og parabolantennener og den amerikanske livsstilen de ser på TV. Og hvorfor skulle de ikke det? Vi ville også ha mer, Helena. Så la oss gå fremover og slutte å snakke som foreldrene våre gjorde,» lo han.

«Vi er foreldrene våre, Alexis.»

«Så la oss være de barna vi en gang var, bare for en liten stund.» Han grep hånden hennes akkurat idet Alex kom ut på terrassen.

Helena trakk hånden til seg, men hun visste at sønnen hennes hadde sett det.

«Hvor er Immy?» spurte han uhøflig.

«På kjøkkenet, tror jeg. Alex, du har truffet Alexis allerede.»

«Vi heter det samme. Jeg tror navnet vårt betyr 'forsvarer og beskytter av mennesker',» smilte Alexis imøtekommende.

«Jeg vet det. Jeg håper ikke Immy har tatt seg en tur på egen hånd mens hun var alene, mamma. Du vet jo hvordan hun er.»

«Det har hun sikkert ikke. Kan du ikke gå og finne henne og ta henne med ut så hun får hilse på Alexis? Og sett over kjelen, er du snill. Jeg har så veldig lyst på en kopp te,» tilføyde Helena og sank ned i en stol. Hun følte seg følelsesmessig utmattet.

Alex sendte henne et trassig blikk før han snudde og gikk inn igjen.

«Pen gutt,» bemerket Alexis. «Velbygd.»

Helena sukket. «Han er i hvert fall ... usedvanlig, det skal være helt sikkert. Og svært intelligent, og ufordragelig, og vanskelig og ... Jeg er utrolig glad i ham,» sa hun med et trett smil. «Kanskje jeg forteller deg om ham en vakker dag.»

«Kanskje vi kan fortelle hverandre om mangt og meget en vakker dag,» sa Alexis stille.

«Her er hun.» Alex leide en tårevåt Immy ut på terrassen. «Hun ble jaget rundt på kjøkkenet av et stort, stripe-vepse-lignende vesen. Med drapsinstinkt og superbrodde antagelig,» tilføyde han.

«Å, skatten min, hvorfor ropte du ikke på meg?» Helena rakte armene frem, og Immy løp bort til henne.

«Jeg gjorde det, men du kom ikke. Alex reddet meg. Litt.»

«Hun er så lik deg, Helena. Hun er ... Hvordan sier man det? Dobbeltgjengeren din,» smilte Alexis.

«Jeg kaller henne minimamma. Skjønner du det, Alexis?» bjeffet Alex. «Nei, antagelig ikke. Blås i det.»

«Vil du ha en kopp te, Alexis? Jeg går og lager den.» Helena brøt inn for å lette situasjonen.

«Ja takk. Hvorfor ikke utforske den engelske lidenskapen for varmt drikke i varmt vær?» smilte han.

«Det er et velkjent faktum at en kopp varm te kjøler deg ned. Det er derfor de drikker det i India,» bemerket Alex.

«Ja, det har sikkert ingenting å gjøre med det faktum at alle

bodde på teplantasjer den gangen,» mumlet Helena og rynket pannen mot sønnen. «Kom igjen, Immy, du kan hjelpe meg. Jeg er straks tilbake.»

Alex satte seg på morens ledige stol, la armene over kors og skulte på Alexis. «Hvor kjenner du moren min fra?»

«Vi traff hverandre for mange år siden, forrige gang hun var på besøk her, hos oberst McCladden.»

«Du mener Angus, gudfaren hennes? Og du har ikke sett henne siden?»

«Å jo, det har jeg faktisk,» sa Alexis med et smil. «Men det er en annen historie. Nå, Alex – liker du Kypros?»

«Det vet jeg ikke ennå. Det var mørkt da vi kom hit, og jeg har ligget i sengen hele dagen med en mulig malaria. Det er svært varmt, og det er mygg og stripete stikkeveps overalt. Og dem liker jeg ikke.»

«Og huset, da?»

«Det er faktisk kult,» sa Alex motstrebende. «Jeg elsker historie, og dette stedet har massevis av det.»

«Området her er svært historisk. Hvis du liker historie, kjenner du kanskje til de greske mytene. I henhold til dem ble Afrodite født i Pafos, og hun bodde på denne øya hele sitt liv, sammen med Adonis. Dere kan dra og se på badet hans, det ligger bare noen kilometer herfra.»

«Vi får håpe han har dratt ut pluggen, ellers må vannet være nokså råttent nå,» mumlet Alex for seg selv.

«Det er noen vakre fosser midt inne mellom fjellene,» fortsatte Alexis. «Du kan hoppe fra de høye klippene ned i vannet, som er rent og klart og svært forfriskende i varmen. Jeg kan ta deg med dit hvis du har lyst.»

«Takk, men ekstremsport er egentlig ikke min greie.» Alex mønstret ham. «Hva driver du med?»

«Familien min har drevet den lokale vingården i mange hundre år. Vi lager vin. Det utgjør et godt levebrød for familien vår. Og vi eksporterer stadig mer til utlandet. Ah, der kommer moren din.»

Helena kom bærende på et brett, som hun plasserte på bordet. «Jeg har lagt Immy oppe på rommet hennes for en liten hvil. Hun er utslitt av heten og vepsen. Vil du ha litt te, Alex?»

«Ja.» Han reiste seg. «Sett deg, mamma, så skal jeg skjenke. Jeg har nettopp hørt om Adonis' bidé.»

«Fossene, mener du? Å, de er så vakre – ikke sant, Alexis?» Helena smilte til ham. Det var tydelig at de hadde felles minner derfra.

«Kanskje pappa kan ta oss med dit når han kommer,» erklærte Alex høyt. «Når kommer pappa, forresten?»

«Fredag, som du utmerket godt vet. Melk, Alexis?»

«Nei takk, Helena.»

«Men det kunne bli før, ikke sant, mamma? Jeg mener, pappa kunne finne på å overraske oss og dukke opp her når som helst.»

«Det tviler jeg på, Alex. Han har arbeid å gjøre.»

«Men tenk på hvor mye han savner deg. Han ringer deg jo hele tiden. Det ville ikke forbause meg om han kommer tidligere, skal jeg si deg.»

Helena hevet et øyebryn og rakte Alex tekoppen hans. «Jeg håper sannelig ikke det. Jeg vil gjerne få huset til å ta seg litt mer innbydende ut før han kommer.»

«Trenger du hjelp med noe, Helena?» spurte Alexis. «Det har stått tomt i lang tid.»

«Jeg ville bli svært glad hvis du kjenner noen som kan rense svømmebassenget. Det må renses og fylles.»

«Hvilket svømmebasseng?» spurte Alexis og kviknet plutselig til.

«Det ligger et fantastisk svømmebasseng rett på den andre siden av den porten der, og så ned trappene.» Helena pekte ut retningen. «Dessverre ser det ut til at flesteparten av olivenene har havnet oppi det, og dessuten er det noen knuste fliser som antagelig må skiftes ut.»

«Jeg sender Georgios opp for å se på det,» sa Alexis. «Han er min kones fetter, og han er byggmester.»

«Er du gift?» spurte Alex interessert.

«Ikke nå lenger, dessverre. Jeg er enkemann. Min kone døde for mange år siden. Jeg ringer til Georgios med en gang.» Alexis trakk en mobil opp av lommen, slo et nummer og snakket gresk med rivende hastighet. Så brøt han forbindelsen, la fra seg telefonen og smilte. «Han kommer hit i kveld, og kan-

skje kan du ha et basseng å svømme i når mannen din kommer.»

«Det ville være fantastisk,» sa Helena takknemlig. «Og så lurer jeg på hvor jeg skal dra i Pafos for å kjøpe et nytt kjøleskap med fryseboks, en ovn, en mikrobølgeovn ... ja, kort sagt alt man trenger for å gjøre et kjøkken funksjonelt. Vi får en hel masse gjester i neste uke. Men jeg er redd det kan ta tid å få alt levert.»

«Det er ingen grunn til å få det levert. Jeg har en stor varebil som jeg bruker for å transportere vinen til hoteller og restauranter i området. Jeg kan kjøre deg, og så tar vi med hvitevarene tilbake hit med en gang.»

«Er du sikker på at du har tid og anledning til det?»

«Helt sikker. Det skal være meg en fornøyelse, Helena.»

«Og kjenner du noen i landsbyen som eventuelt kan hjelpe meg med rengjøring? Og kanskje lage litt mat?»

«Selvfølgelig. Angelina, som la igjen nøklene til deg, pleide å arbeide for obersten de siste årene han var her. Jeg er sikker på at hun gjerne vil påta seg jobben, og hun elsker barn. Jeg skal snakke med henne for deg. Så kommer hun for å avtale nærmere.»

«Takk, Alexis, du er virkelig en redningsmann,» sa Helena takknemlig og nippet til teen sin. «Kanskje jeg kan spørre om hun vil passe barna en gang iblant også, så vi kan gå ut om kvelden av og til.»

«Jeg kan sitte barnevakt, mamma,» innskjøt Alex.

«Ja, jeg vet det, vennen min. Takk skal du ha.»

«Og hva med selve huset?» forhørte Alexis seg. «Er det i god stand?»

«Det ser greit ut i mine øyne.» Helena trakk på skuldrene. «Men jeg er selvfølgelig ikke akkurat noen ekspert heller.»

«Jeg skal be Georgios om å se på det når han kommer for å ta seg av bassenget. Rørene og det elektriske anlegget, for eksempel ... Det har nok ikke vært gjort noe med dem på mange år, og vi må forsikre oss om at alt er trygt.»

«Jeg vet det,» sukket Helena. «Det er virkelig en Pandoras eske. Det er bare så vidt jeg tør åpne den.»

«Kjenner du til legenden om dette huset?» spurte Alexis og så på Alex.

«Nei,» svarte gutten grettent.

«Det er en god legende, ikke det minste skremmende. Det sies at alle som kommer hit til Pandora for å bo her første gang, kommer til å forelske seg mens de er her.»

«Jaså?» Alex hevet et øyebryn. «Gjelder det for femåringer også? Jeg la merke til at Immy smilte nokså drømmende til tøy-lammet sitt tidligere på dagen.»

«Alex! Ikke vær så uforskammet!» glefset Helena. Nå var det omsider slutt på tålmodigheten hennes.

«Å, han er gutt og redd for kjærligheten,» sa Alexis med et overbærende smil. «Men når den melder seg, vil han ønske den velkommen, slik alle gjør. Og nå må jeg gå.» Han reiste seg, og Helena fulgte eksempelet.

«Det er fantastisk å se deg, Helena,» sa han og kysset henne varmt på begge kinn.

«I like måte, Alexis.»

«Jeg henter deg i morgen klokken ni for å kjøre deg til Pafos – er det greit? *Kalispera*, Alex. Ta vare på moren din.»

«Det gjør jeg alltid,» gryntet Alex.

«Adjø.» Alexis nikket til ham og gikk.

«Ærlig talt, Alex,» sukket Helena frustrert. «Er det virkelig nødvendig å være så utålelig?»

«Jeg var da vel ikke det?»

«Jo, det var du, og det vet du godt. Hvorfor liker du ham ikke?»

«Hvordan vet du at jeg ikke gjør det?»

«Å, gi deg nå, Alex, du gjorde alt du kunne for å være vrang.»

«Beklager, men jeg stoler bare ikke på ham. Jeg stikker ned og ser på bassenget, hvis det er i orden for deg?»

«Fint.»

Helena så etter sønnen da han ruslet over terrassen, glad for at han lot henne være i fred en stund ... glad for at de hadde gått *begge to*, disse mannfolkene som bar samme navn og holdt hus i hjertet hennes. Nå da sjokket over gjensynet med Alexis begynte å ebbe ut, tenkte hun at han ikke hadde vært stort mer enn en gutt den gangen, bare noen få år eldre enn sønnen hen-

nes. Nå var han en middelaldrende mann, men essensen i ham var den samme.

Helena gned seg tankefullt på nesen. Ingen glemmer sin første kjærlighet – alle tror at nettopp deres opplevelse er unik, sterkere, vakrere og mer lidenskapelig enn alt alle andre kan ha opplevd. Og den første sommeren her sammen med Alexis hadde selvfølgelig sittet fast i hukommelsen hennes gjennom fireogtyve år, som et insekt fanget i rav for alltid.

De hadde vært så *unge* – hun nesten seksten, han nitten. Og fremdeles visste han ingenting om ettervirkningene av forholdet deres, eller om livet hennes siden da. Om hvordan kjærligheten deres hadde forandret livet hennes.

En brå frykt klemte til rundt Helenas hjerte, og nok en gang lurte hun på om det å komme tilbake hit kanskje var det absolutt dummeste hun kunne ha gjort. William skulle komme om bare noen dager, og hun hadde ikke fortalt ham om Alexis. Hun hadde ikke sett noe poeng i å informere ham om en mann som ikke var annet enn en skygge fra fortiden hennes.

Men Alexis var ingen skygge lenger. Han var høyst levende og virkelig. Og det lot seg ikke benekte at fortiden og nåtiden hennes for øyeblikket befant seg på skarp kollisjonskurs.

Mobilen til Helena ringte akkurat da hun serverte kveldsmat til Alex og Immy.

«Vil du være så snill å ta den, Alex?» ba hun mens hun forsiktig manøvrerte det tungt lastede brettet ned på terrassebordet.

«Hei,» sa han. «Ja, hei, pappa. Vi har det fint, alle sammen. Bortsett fra at mamma har skumle planer om å få meg og Immy til å spise syltede geitetestikler i gørrete fiskesaus – det ser i hvert fall sånn ut. Kos deg med pizzaen din mens du kan, det er mitt råd. Ja, her får du mamma. Ha det.»

Helena hevet øyebrynene med et tungt sukk da Alex rakte henne mobilen. «Hei, elskling. Alt i orden? Nei, jeg har ikke tenkt å forgifte dem. De skal få smake på fetaost, hummus og taramasalata. Hvordan er det med Fred?» Helena balanserte mobilen mellom skulderen og haken mens hun flyttet tallerkene fra brettet over på bordet. «Fint. Ta deg en liten prat med

Immy, så snakkes vi senere. Fint, hei så lenge.» Helena ga mobilen til datteren, og Immy tok den.

«Hei, pappa. Ja, jeg har det fint. Alex holdt på å dø i dag morges, og mamma og jeg så en prins i en åker mens vi plukket druer, men vi måtte legge dem igjen så ikke politiet skulle arrestere oss, men så tok vi dem med oss på hjemveien i stedet, og faren til prinsen kom og besøkte oss her og drakk te, og han var veldig koselig. Og jeg fikk ketsjup og pommestruer til lunsj, og det er veldig varmt her, og ...» Immy måtte stoppe for å trekke pusten og lytte. «Ja, jeg er kjempeglad i deg også, og jeg savner deg litt. Ser deg snart, pappa.» Hun laget smaskelyder i telefonen for å antyde kyss og trykket rutinert på den riktige knappen for å avslutte samtalen. Så kikket hun ned på tallerkenen sin. «Alex har rett. Dette ser guffent ut.»

Helena var helt slått ut etter datterens samtale med faren. Hun la to stykker pitabrød på datterens tallerken og fylte litt hummus i dem. «Smak på det,» oppmuntret hun.

«Kan jeg få ketsjup på, mamma? Vær så snill?»

«Nei, det kan du ikke.» Helena puttet et lite stykke brød med hummus inn i munnen på datteren og ventet mens smaksøkene hennes spant i gang. Til slutt belønnet Immy henne med et lite, anerkjennende nikk. «Fint. Jeg visste at du ville like det.»

«Hva er den sørpete greia laget av?» forhørte Immy seg.

«Kikerter.»

«Kikkerter?» spurte Immy forskrekket. «Kan man spise dem, da?»

«Ikke vær dustete, Immy,» sa Alex oppgitt. Han hadde ennå ikke smakt på noe av maten. «Kikerter er en slags erter, selv om de ikke er grønne. Jeg beklager, mamma.» Alex slo avvergende ut med hendene. «Jeg har ikke fått tilbake appetitten ennå etter det som hendte i dag morges.»

«Nei vel.» Helena var ikke i humør til å utkjempe noen slag. «Det blir fint å få orden på svømmebassenget, ikke sant? Det er sikkert fylt når pappa kommer. Se her, Immy, smak på taramasalataen. Og når vi kommer til Pafos i morgen, kan vi kjøpe noen solstoler og ...»

«Blæææ!» Immy spyttet maten rett ut på tallerkenen igjen.

«Immy!»

«Jeg er lei for det, men det er snørrete, altså!»

«Gørrete, Immy. Og ikke herm etter alt jeg sier, er du snill,» sa Alex irettesettende mens han forsøkte å la være å smile. «Du er bare fem år.»

«Ja, det er du, og prinsesser bruker ikke ord som ‘gørrete’. Gjør de vel, Alex?» Helena strevde også med å holde latteren tilbake. «Kanskje Alex er snill og tar deg med opp så du kan gjøre deg i stand til å legge deg? Jeg skal bare ringe tilbake til pappa, og så kommer jeg og forteller en av yndlingshistoriene dine.»

«Fint! Jeg vil høre om den gangen du danset ballett i Wien og prinsen tok deg med på ball på slottet!»

«Det er en avtale,» nikket Helena. «Stikk av gårde nå.»

Da barna forsvant inn i huset, tok hun frem mobilen og ringte hjem.

«Hallo, elskling,» sa William. «Var kveldsmaten en suksess?»

«Jeg overlater det til fantasien din.»

«Det er kanskje like greit. Har du hatt en god dag?»

«Opplevelsesrik.»

«Det hørtes slik ut. Hvem er den prinsen Immy fortalte om?»

«Å, bare sønnen til en gammel venn.»

«Akkurat.» Det oppsto en pause. «Helena, skatten min,» sa William langsomt. «Det er noe jeg må spørre deg om.»

«Hva da?»

«Jeg ... jeg vet nesten ikke hvordan jeg skal få sagt dette, men ... Det er Chloë.»

«Er alt i orden med henne?»

«Ja da, hun har det visst bare bra. Skjønt jeg kan selvfølgelig bare gå ut fra det husmoren på skolen forteller meg. Men jeg fikk altså et brev fra moren hennes i dag.»

«Et brev? Fra Cecile? Du store verden!» Helena var overgitt. «Har din ekskone virkelig satt penn på papir? Det er vel intet mindre enn et mirakel, eller hva sier du, elskling?»

«Det er jo faktisk det, men saken er ...»

«Ja?»

«Hun vil at Chloë skal fly over og være sammen med oss på Kypros en stund.»

ALEX' DAGBOK

12. juli fortsatt

Denne ferien blir mer og mer gørrerte, for å sitere lillesøsteren min, for hvert minutt som går.

Mygg, hete, gamle hus midt på en prærie der de aldri har hørt om bredbånd, og en druetrækker som drømmer om å avsette avtrykkene sine over hele moren min. For ikke å snakke om at Jules, Sacha, Viola og Rupes – den hjernedøde neandertaleren de har til sønn – kommer for å bo her sammen med oss i neste uke.

Jeg skulle ønske jeg kunne starte en kampanje på vegne av alle barn av foreldre som er bestevenner, for å gjøre verden oppmerksom på den håpløse situasjonen barna deres befinner seg i. Bare fordi gamlingene pleide å dele sukkertøy og hemmeligheter da de var yngre, og deretter gikk over til alkohol og til slutt pottetrening sammen, betyr ikke det nødvendigvis at barna til bestevennene føler trang til å bli hjertervenner med hverandre.

Hjertet mitt synker hver gang jeg hører disse udødelige ordene: «Alex, skatten min, familien Chandler kommer på besøk. Vær nå hyggelig mot Rupes, er du snill.»

«Ja da,» svarer jeg. «Jeg skal prøve, kjære mor.» Men når Rupes «tilfeldigvis» «ved et ulykkestilfelle» kjører albuen i siden på meg under en «vennlig» rugbytaking, eller løper skrikende til moren sin og beskylder meg for å ha ødelagt mobilen hans, enda han selv slapp den i gulvet og jeg bare trakk på den fordi jeg ikke visste at den var der, skal jeg hilse og si at det kan være rimelig vanskelig.

Rupes er omtrent jevnaldrende med meg, og det gjør saken enda verre. Og vi er like forskjellige som natt og dag. Han er antagelig alt det stefaren min ville ha ønsket seg av en sønn – kjempeflink i ballspill, munter og glad, populær ... og en skikkelig drittsekk når det ikke er noen andre i nærheten. Dessuten er han dum som et brød. Han tror

Homer er stjernen i Simpsons, og at det er derfor han er berømt for filosofien sin.

Vi har ikke mye til felles, Rupes og jeg. Han har en lillesøster som heter Viola, bare rødt hår, fregner og kanintenner, med en hud så blek at hun falmer inn i bakgrunnen som et lite spøkelse. Mamma har fortalt meg at hun er adoptert. Hvis jeg hadde vært ekteparet Chandler, ville jeg ha valgt et barn som i det minste hadde et minimum av likhet med mine egne gener, men kanskje Viola var den eneste som var tilgjengelig den gangen. Og siden Rupes er så dominerende og Viola er så sjenert, kan jeg ikke egentlig si at jeg vet hvem hun er.

Og på toppen av alt har mamma nettopp informert meg om at stesøsteren min, Chloë, også kommer for å være her. Jeg husker henne bare så vidt, for jeg har ikke sett henne på seks år. HFH, heksa fra helvete, som hun så kjærlig kalles hjemme hos oss – ekskona til stefaren min, altså – nektet Chloë å treffe faren sin da mamma ble gravid med Immy.

Stakkars pappa. Han forsøkte på alle måter å få lov til å treffe henne, det gjorde han virkelig. Men HFH hadde hjernevasket Chloë til å tro at faren hennes var djevelen selv i menneskeskikkelse fordi han ikke ville kjøpe is krem som kostet over ett pund til henne – han gjør ikke det til oss heller, forresten – og til slutt måtte pappa gi opp. Etter flere svin-dyre rettssaker der han forsøkte å få samværsrett med henne og tapte, sa til og med representanten for barnevernet at det antagelig var til det beste, for Chloë fikk store problemer med moren sin hvis hun bare så mye som nevnte faren sin, og denne krigen påvirket henne psykisk. Så derfor ga han opp, for Chloës skyld. Han sier ikke så mye om det, men jeg vet at han savner henne veldig. Det nærmeste han kommer henne, er å skrive fødselsdagskort og julekort og en sjekk til den rådyre kostskolen hun går på.

Så ... hvorfor kommer hun plutselig inn på scenen igjen?

Mamma forteller meg at HFH visstnok har fått en kjæreste. Arme fyr. Hun er virkelig et monster, jeg innrømmer at jeg var livredd henne den ene gangen jeg traff henne, for hun er tvers igjennom ondskapsfull og sprø, og jeg skulle tro at hun tar seg særdeles godt ut i svart. Hun må ha blandet noe i heksekjelen sin og gitt det til denne stakkars kjæresten sin, for han vil gjerne ta henne med til Sør-Frankrike i sommer. Han ønsker visstnok at de skal få tid alene sammen.

Jeg håper bena hans ikke ender på en tallerken sammen med de andre froskene, det er alt jeg kan si om det.

Og resultatet av alt dette er altså at Chloë kommer hit til oss.

Mor så virkelig nervøs ut da hun fortalte meg det nå nettopp, men hun gjorde gode miner til slett spill og snakket om hvor fantastisk det kommer til å bli for pappa etter alle disse årene da han ikke har fått se datteren sin. Det mest bekymringsfulle av alt sammen er at hun sa at det nok vil bli litt trangt her, for Chloë må ha sitt eget rom. Og «folk» må finne seg i å dele.

Jeg skjønner nok hva hun vil frem til.

Jeg er lei for det. Men ikke under noen omstendighet kan jeg gå med på å dele rom med Rupes. Jeg kan sove på badet om nødvendig, utenfor eller hvor som helst, bare ikke sammen med ham. Jeg kan avfinne meg med at han invaderer intimsone min dagen igjennom, så lenge jeg vet at jeg får den tilbake igjen om kvelden.

Så min kjære mor – det kommer ikke på tale.

Hun sa også at vi måtte få Chloë til å føle seg velkommen, hjelpe henne til å kjenne seg som en del av familien vår. Vår hva det nå enn er som er det motsatte av en kjernefamilie.

Herregud. Dysfunksjonell eller hva? Noen burde skrive en avhandling om oss. Eller kanskje jeg kan gjøre det.

Jeg ligger på sengen og ser opp i taket etter at jeg nesten har gasset meg selv med den kypriotiske myggsprøyen mamma kjøpte til meg i butikken – som antagelig er så full av forbudte kjemikalier at den kommer til å ta livet av meg også, ikke bare myggen – mens jeg prøver å regne ut hvor mange forskjellige blodslinjer det er i familien vår.

Det eneste problemet er ...

Jeg skulle ønske jeg visste mer om min egen avstamning.

Morgenen etter våknet Helena etter en rastløs nattesøvn. Hjer-
nen hennes hadde hoppet fra den ene foruroligende tanken til
den andre mens timene langsomt slepte seg mot daggry. Selv om
hun følte seg utslitt, var hun likevel glad for at turen til Pafos og
den lange innkjøpslisten ga henne noe annet å konsentrere seg
om.

Alexis kom i varebilen sin klokken ni, og alle fire satte seg
inn på det brede forsetet. Immy var henrykt over å få lov til å
sitte foran, men Helena så at Alex var gretten og taus, der han
satt og stirret ut gjennom vinduet mens de kjørte langs veien
som snodde seg nedover fra ørneredet deres oppe på fjelltop-
pen. Hun hadde gitt ham muligheten til å bli igjen hjemme og
hjelpe Georgios med bassenget, men han hadde insistert på å
være med. Hun var fullstendig klar over hvorfor – hun var satt
under overvåking.

«Å, mamma, det er akkurat som å være på en sånn stor sklie
med mange svinger, ikke sant?» sa Immy da de sikksakket seg
gjennom hårnålssvingene ned mot kysten.

«Du kommer ikke til å kjenne deg igjen nede i Pafos,
Helena,» kommenterte Alexis mens han kjørte. «Det er ikke
lenger den fiskerlandsbyen det en gang var.»

Da de kom inn i byen, ble Helena sjokkert over å se
en tilsynelatende endeløs rekke av neonskilt som skinte fra
stygge sementbygninger langs veien. Store reklameskilt anbe-
falte alt fra luksusbiler til timeshareleiligheter og nattklub-
ber.

«Se, mamma! Der er McDonald's! Kan vi dra dit og spise
cheeseburger og pommes frites?» spurte Immy lengselsfullt.

«Det er virkelig sørgelig, ikke sant?» mumlet Alexis med et blick på Helena.

«Absolutt,» nikket hun idet hun fikk øye på en pub i engelsk stil med et glorete skilt utenfor der de reklamerte med fotball på storskjerm og spis-så-mye-du-vil-lunsj hver søndag.

De parkerte utenfor en enorm forretning med alt til hus og hjem, og Helena skjønnte at Alexis hadde rett – Pafos hadde eksplodert og utviklet seg til den typen shoppingeldorado enhver britisk by ville vært stolt over.

«Globalisering ... jeg avskyr det!» mumlet hun idet hun hoppet ut av bilen.

Da de sto inne i butikken en stund senere, plukket Helena opp en duk fra en bunke og undersøkte hvor den kom fra. «Kina,» sa hun til Alexis og pekte på merkelappen. «Forrige gang jeg var her, ble kniplingene laget av lokale kvinner og solgt på markedet. Du tilbød dem det du følte for å betale.»

«Du er lei for at vi ikke lenger er ‘pitttoreske’. Men vi lærte alt vi kan av dere briter under okkupasjonen,» påpekte Alexis med et ironisk smil.

Tre timer senere, etter en kortvarig pause på McDonald’s for å blidgjøre Immy, kom varebilen til Alexis – fullastet med hvitevarer og et lass med andre innkjøp Helena hadde gjort – tilbake til Pandora. Handleturen hadde kostet en liten formue, men hun hadde brukt noen av pengene fra arven etter Angus og håpet at gudfaren ville satt pris på at de ble anvendt til å sette Pandora i stand igjen. Det var ingen tvil om at huset trengte en oppgradering.

Alex, som knapt hadde sagt et ord hele dagen, var fortsatt like taus da han hjalp Alexis og hans bygningssektning Georgios med å lempe kasser og esker fra varevognen og ned på den trallen Alexis hadde satt igjen ved huset om morgenen.

Mens Helena la pene sengetepper på sengene, skiftet ut lampekluper av glass, fulle av flueskitt, med kremfargede lampeklumper i silke, og hengte opp florlette voilegardiner i soverommene, måtte hun motvillig innrømme for seg selv at globaliseringen tross alt medførte visse fordeler.

«Fryseren er slått på, den nye ovnen er på plass, og den gamle er kommet ut, og oppvaskmaskinen og vaskemaskinen venter på en rørlegger som kommer i morgen.» Alexis sto i døren til Helenas soverom og betraktet henne mens hun redde opp den gamle sengen med nye, hvite bomullslakener. Han så seg om i rommet og smilte. «Det er utrolig hva en kvinne kan utrette med enkle midler.»

«Det er langt igjen ennå, men det er da en begynnelse.»

«Og kanskje er det også begynnelsen på en ny æra for Pandora?» foreslo han.

«Du tror vel ikke Angus ville hatt noe imot det?»

«Jeg tror at en familie er akkurat hva dette huset trenger. Det har det alltid gjort.»

«Jeg har lyst til å male dette rommet, myke det opp litt,» bemerket hun og så på de nakne, hvitkalkede veggene.

«Hvorfor ikke? Sønnene mine kunne begynne i morgen. De ville få jobben gjort før du fikk sukk for deg.»

«Å, Alexis, det er så snilt av deg, men de har da vel et arbeid å passe, ikke sant?»

«Du glemmer at jeg er sjefen deres,» sa han med et bredt smil. «Derfor gjør de som jeg sier.»

«Tiden flyr allerede,» sa Helena oppgitt. «Mannen min og Fred kommer på fredag.»

«Gjør han det?» Alex tidde litt, så fortsatte han: «Velg en farge, du, så skal vi gjøre jobben.»

«Vel, som en ynkelig takk for all hjelpen din akter jeg nå å åpne den vinflasken du hadde med deg.»

«Du ser blek ut, Helena. Er du trett?» Alexis la hendene forsiktig på skuldrene hennes. «Du er en engelsk rose, du tåler ikke denne varmen. Det har du aldri gjort.»

«Det går bra, Alexis, jeg har det helt fint.» Helena rev seg løs fra berøringen hans og skyndte seg ned trappen.

Senere, da Alexis og Georgios hadde dratt og Alex satte opp DVD-spillere sammen med Immy, som danset rundt ham av forventning, la Helena seg skyldbvisst i den nye hengekøyen som Alexis hadde hengt opp mellom to oliventrær i hagen ved siden av terrassen.

En deilig bris fikk grenene til å rasle og blåste lokker av håret

hennes ned i pannen på henne. Sikadene øvde til solnedgangskonserten sin, og solen hadde mistet middagsintensiteten og myknet til et sløret lys gjennom lette skyer.

Hun tenkte på den ukjente stedatteren sin, Chloë, som snart skulle komme. William hadde avgjort virket nervøs i går kveld, og hun visste at han følte det var mye å be om, både fra henne selv og barna deres. Hun var bekymret selv også. Alex var tross alt den gjøkungen som bodde i reiret. Var det virkelig rom for én til? Helena lurte på hvordan *han* ville reagere på Chloës ankomst, for ikke å snakke om de to små, som aldri hadde møtt søsteren sin noen gang. Men hvordan kunne hun nekte William sjansen til å tilbringe dyrebar tid sammen med datteren sin, selv om det var store sjanser for at Chloës tilstedeværelse kom til å vippe familiedynamikken helt ut av balanse?

Og så var det Chloë selv – hva følte *hun* ved tanken på å bli kastet hodekulls inn i en familie hun var blitt oppdratt til å avsky? Helena visste utmerket godt at det var Chloë som var det virkelige offeret i denne situasjonen, et barn som var fanget inn i malstrømmen av en giftig og bitter skilsmisse, brukt som et våpen av en forsmådd kvinne. Selv om Cecile forsøkte å gi inntrykk av at hun beskyttet datteren mot å havne i farens etter sigende så farlige klør, var sannheten den at Chloë var blitt brukt i den mest infame form for følelsesmessig utpressing, og det var klart at hun måtte ha tatt skade av at hun ikke hadde fått lov til å ha et normalt forhold til faren under oppveksten.

Hun var nesten femten år nå – en vanskelig alder for enhver ung pike, spesielt en som var blitt tvunget til å fornekte sin kjærlighet til faren for å tilfredsstille en mor som aldri ville ha slått seg til ro med mindre. Helena visste også at hjertet hennes, som allerede svulmet av kjærlighet til mannen og barna hennes, måtte utvides til å omfatte Chloë også. Det var allerede travelt opptatt med å gi den emosjonelle støtten som kreves av enhver hustru og mor. Nå ville det bli behov for enda mer fra henne, på grunn av de kompliserte konsekvensene av et ekteskap nummer to.

Hun var samlingspunktet i familien, den alle de andre kretset

rundt. Og denne kvelden kjente Helena at ansvaret på skuldrene hennes var blitt enda tyngre å bære.

*

«Jeg er lei for det, mamma, men svaret er nei. NEI! NEI! NEI! Forstått?»

«Men kjære deg, gutten min, det er et stort soverom! Det er mer enn nok plass til dere begge to. Dere kommer jo nesten ikke til å være her heller – bortsett fra når dere skal sove.»

Alex satt med armene over kors, og Helena kunne nesten se røyken piple ut gjennom ørene hans. «Det er ikke det som er poenget, mamma. Og det vet du. Du *vet* det!»

«Men jeg kan ikke se noen andre muligheter, Alex.»

«Jeg kan sove sammen med Immy eller Fred eller begge to for den saks skyld. Eller jeg kan bli spist opp av mygg i en solstol på terrassen – hva som helst, bare ikke dele rom med *ham*. Han lukter helt forferdelig.»

«Ja, han gjør det, mamma. Han promper hele tiden,» bekreftet Immy til Helenas fortvilelse.

«Det gjør faktisk du også, Immy, men det er ikke det som er problemet,» sa Alex. «Bortsett fra det faktum at han lukter vondt, og det *gjør* han virkelig, så hater jeg ham. Han er homse.»

«Ikke vær tåpelig, Alex! Og hva så om han var det?» Helena var oppgitt nå.

«Ikke *sånn* homse, mamma, men homse i den forstand at han er en total dri...»

«Nå er det nok, Alex! *Mer* enn nok! Det finnes ikke noe alternativ, enten du liker det eller ikke. Chloë må få sitt eget rom. Hun er tenårings, og hun kjenner ingen av oss bortsett fra pappa, og ...»

«Hvorfor kan hun ikke bare sove sammen med *ham*, da?»

«Å, hold nå opp, Alex. Ikke prøv deg på å være morsom.» Helena reiste seg og begynte å rydde av bordet etter kveldsmaten. «Jeg prøver å gjøre mitt beste for alle som skal være her, og jeg hadde håpet at jeg kunne regne med litt hjelp fra deg. Tusen takk skal du ha.» Hun bar de skitne tallerkene inn på kjøkkenet og slapp dem klirrende ned i vasken.

Så slo hun knyttneven i benkeplaten for å få luft for følelsene sine.

«Vær så god, mamma.» Immy dukket opp bak henne, bærende på en teskje. «Jeg hjelper til med å rydde.»

«Takk, skatten min,» sa Helena trett. «Kan du be Alex om å bære inn resten?»

«Nei, for han har gått sin vei.»

«Gått hvor da?»

«Vet ikke. Det sa han ikke.»

En time senere puttet Helena Immy til sengs, og etterpå unte hun seg et langt, deilig bad i det eldgamle, men vidunderlig dype badekaret til Angus. Hun tørket seg med et av de nye, myke håndklærne hun hadde kjøpt i Pafos, tok på seg morgenkåpen og ruslet ned trappen igjen for å sette seg på terrassen. Hun skulle akkurat til å stikke hånden i lommen og trekke opp en forbudt sigarett da Alex dukket frem fra skyggene.

«Hei. Jeg kommer bare for å be om unnskyldning,» sa han og dumpet tungt ned i en stol. «Jeg mener virkelig ikke å være vanskelig, men jeg er villig til å gjøre hva som helst for å slippe å dele rom med Rupes.» Alex kjørte fingrene gjennom håret sitt. «Jeg bare kan ikke!»

«Nei vel,» sa Helena. «La meg tenke på det. Jeg er sikker på at vi kan finne en løsning.»

«Takk, mamma. Da tror jeg at jeg går opp og nyter min private lille verden mens jeg kan. Tar en tidlig kveld.»

«Jeg regner med at det kommer vann i bassenget i morgen. Det blir vel bra, ikke sant?»

«Det gjør det sikkert.» Alex nikket halvhjertet. «Betyr det at Mr. *'Jeg kan løse alle problemer for deg, kjæreste Helena, det er bare å spørre'* er tilbake her i morgen?»

«Nå gir du deg, Alex!» Helena kjente at hun rødmet. «Jeg er ikke hans 'kjæreste', og dessuten aner jeg virkelig ikke hva jeg skulle ha gjort uten ham.»

«Du er hans 'kjæreste', mamma. Han er stup forelsket i deg, og det vet du,» konstaterte Alex tørt. «Jeg blir helt kvalm når jeg ser hvordan han ser på deg. Det er best han passer seg når pappa kommer. Jeg tror ikke han kommer til å bli sær-

lig begeistret over å ha Mr. Fikser Alt hengende rundt her hele tiden.»

«Det rekker, Alex. Alexis er bare en gammel venn.»

«Og det er alt?»

«Ja, det er alt.»

«Og du har ikke truffet ham siden du var her sist?»

«Nei.»

«Vel, han sa at han *hadde* truffet deg etter den gangen, så en av dere lyver.»

«Kutt ut, Alex. Jeg nekter å sitte her og la meg grille av den tretten år gamle sønnen min. Det som har vært i fortiden, blir i fortiden. Dette er nåtiden, og jeg er lykkelig gift med stefaren din. Alexis er så snill å hjelpe meg med å hjelpe Pandora – et hus han faktisk også er svært glad i – tilbake til livet. *Slutt*. Greit?»

Alex trakk på skuldrene. «Ja vel. Men ikke si at jeg ikke har advart deg. Jeg liker ham ikke.»

«Det har du gjort fullstendig klart. Jeg advarer deg, Alex. Jeg tolerer ikke mer uhøflighet fra deg heretter. Er det forstått?»

«Ja, mamma. God natt,» mumlet Alex. Han snudde seg mot huset og begynte å gå, men så var det noe som slo ham, og han stanset og snudde seg mot henne.

«Mamma?»

«Ja?»

«Hva er det med denne greia med felles navn?»

«Unnskyld?»

«Jeg mener ... det er vel bare en tilfeldighet at vi har samme fornavn, ikke sant? Jeg og ... Alexis?»

«Selvfølgelig, skatten min. Jeg likte navnet den gangen jeg ble kjent med ham, jeg likte det da du ble født, og jeg liker det fremdeles.»

«Så det er ikke noe mer i det enn som så?» spurte Alex.

«Hvorfor i all verden skulle det være det? Det er tusenvis av menn som heter Alex.»

«Ja, klart det. Det er bare ... ingenting. God natt, mamma.»

«God natt, vennen min.»

Da Helena var helt sikker på at Alex hadde gått opp på rommet sitt, gikk hun ut på kjøkkenet og laget seg en kopp te. Hun bar den med seg ut på terrassen og studerte den stjerneklare

kveldshimmelen i et forsøk på å roe ned de forvirrede følelsene sine.

Hun visste at det kom nærmere for hver dag som gikk – det øyeblikket hun hadde fryktet helt siden den eldste sønnen hennes ble født.

Det var et mirakel at Alex ikke hadde stilt henne et direkte spørsmål før nå – at han ikke hadde gått rett på sak i det øyeblikket det gikk opp for ham at en far hadde sin biologiske andel i et barns tilblivelse, likeså vel som moren. William hadde fylt den rollen helt siden de giftet seg da Alex var tre år. Begge hadde oppmuntret Alex til å kalle William pappa, og det hadde virket som sønnen hennes hadde akseptert situasjonen uten å sette spørsmålstejn ved den.

Kanskje det var en del av Alex som *ikke* ønsket å vite, tenkte Helena – i tilfelle svaret skulle vise seg å være uutholdelig. Og det var det jo faktisk. Selvfølgelig kunne hun lyve og si at faren hans var død, filosoferte hun mens hun drakk teen. Dikte opp et navn, en fortid ... et øyeblikk i tiden da hun hadde vært forelsket i en fantastisk mann, og de hadde unnfanget Alex fordi de hadde ønsket seg ham så inderlig ...

Helena la hodet i hendene og sukket tungt. Den selviske delen av henne ønsket at han virkelig *var* død, men sannheten var at han var høyst levende ... og nærværende.

Hun visste at Alex ville være intellektuelt velutviklet nok til å rasjonalisere, men den emosjonelle delen av ham ville garantert finne det umulig å takle sannheten. Spesielt i denne vanskelige perioden mens han gikk den vanskelige strekningen fra gutt til mann.

Generelt sett hadde det alltid vært vanskelig å ha med Alex å gjøre. Helena hadde visst, nesten helt fra begynnelsen, at han var et usedvanlig barn – så oppvakt, så ubegripelig *voksen* i den måten han bearbeidet informasjon på. Han kunne resonnerer og manipulere som en erfaren politiker, og så plutselig, i løpet av brøkdelen av et sekund, falle tilbake til sin kronologiske alder og bli et barn igjen. Hun husket den tiden da han var besatt av en gryende forståelse av døden, og gråt seg selv i søvn i en alder av fire år fordi han ikke klarte å akseptere tanken på at han ikke skulle være *her* bestandig.

«Men ingen av oss skal være her bestandig,» hvisket Helena bedrøvet opp mot nattehimmelen, der millioner av stjerner glitret ned mot henne. De hadde sett alt, tenkte hun, men de holdt visdommen sin for seg selv.

William mente at hun skjemte bort Alex, at hun ga etter for innfallene hans, og det gjorde hun kanskje også. Men det var bare hun som leste sårbarheten hans og visste at han måtte leve med den isolasjonen som følger med «annerledeshet». På barneskolen hadde de foreslått at Alex skulle vurderes intellektuelt da han var åtte år, fordi han akademisk sett lå langt foran alle klassekameratene sine. Hun hadde gått med på det, men bare motstrebende, for hun hadde ikke lyst til at det skulle settes merkelapper på ham i så ung alder. Resultatene av testen plasserte ham i gruppen «begavede barn», med en IQ som sprengte Richters skala.

Helena lot ham fortsette på den lokale skolen, for hun ville at barndommen hans skulle være så normal som mulig. Men året før hadde rektor innkalt henne til en samtale og foreslått at Alex skulle søke om et akademisk stipend som ville sikre ham en plass på en av de mest prestisjefylte kostskolene i England.

«Ærlig talt, Mrs. Cooke, jeg mener at vi begge ville gjøre Alex en bjørnetjeneste hvis han ikke i det minste fikk anledning til å prøve. Vi gjør vårt beste her, men han trenger noe å strekke seg etter, og det er ingen tvil om at han ville trives bedre sammen med andre gutter med et lignende intellekt.»

Hun hadde diskutert saken med William, som hadde vært enig med rektor – men Helena, som selv var blitt sendt på kostskole i ung alder, var ikke så sikker.

«Det er ingen garanti for at Alex virkelig får stipendet, og selv om vi ville det aldri så gjerne, har vi ikke råd til å sende ham dit uten det,» påpekte William. «Så hvorfor kan han ikke få lov til å prøve seg? Vi kan alltid takke nei hvis han ikke har lyst til det selv.»

Men Alex *fikk* stipendet, og alle hadde vært så begeistret at hun følte seg forpliktet til å juble, hun også. Det var tross alt en fantastisk prestasjon. Og en enestående mulighet for ham.

Da hun spurte Alex hva han selv mente om saken, trakk han

på skuldrene og slo blikket ned så hun ikke kunne lese uttrykket hans.

«Hvis du er glad, mamma, er jeg det også. Pappa er da fornøyd med det, i hvert fall.»

Og det ble hun ikke det minste klokere av.

William hadde vært henrykt og stolt, men Helena kunne ikke la være å lure på – selv om det kanskje var urimelig – om ekte-mannens glede delvis skyldtes at Alex skulle på kostskole.

Hun var fullstendig klar over at William hadde påtatt seg ansvaret for Alex fordi han hadde forelsket seg i *henne*, og sønnen hennes fulgte med som en del av pakken. Uansett om han hadde ønsket Alex eller ikke, hadde han ikke hatt annet valg enn å akseptere at han kom til å bo under deres tak. Dette var de nakne kjensgjerningene, uansett hvor mye man ønsket å pynte på dem. Og siden Alex nå engang var Alex, kunne han ikke unngå å være klar over dette.

Sønnen leste *henne* også ... kanskje bedre enn noen andre. Det var som om han så gjennom huden hennes, helt inn til kjer-
nen i henne, uansett hvor godt hun hyllet seg inn i det tykke slø-
ret som skjulte de innerste tankene hennes.

Helena tok sigaretten opp av lommen og tente den.

Alex *visste* at det hun hadde sagt om Alexis' motiver, var løgn.

Han *visste* at det lå langt mer i det enn det hun fortalte.

Og sannheten var at han hadde rett.

Ved solnedgang neste dag hadde sønnene til Alexis, Dimitrios og Michel, malt det største soverommet i en myk, duegrå nyanse.

De hadde ankommet tidlig på formiddagen i Alexis' varebil, og Helena hadde gått ut for å ta imot dem. Hun kunne ikke unngå å registrere hvordan genene kom til uttrykk på forskjellige måter. Begge de to unge mennene var velsignet med mørkt hår med fall i, gyllenbrun hud og atletisk kroppsbygning. Dimitrios hadde farens vennlige øyne og milde vesen, mens Michel, den yngste av dem, fremsto som intet mindre enn en gresk gud. Utseendet hans var så gjennomført perfekt at han var enda mer tiltrekkende enn faren sin.

Mens brødrene skred til verket med pensler og ruller, fortsatte Helena å fordele innkjøpene sine rundt i huset og dempe det maskuline preget med små, feminine detaljer. Immy hadde hjulpet henne med å plukke blomster og olivengrener ute i hagen, og i mangel av vaser hadde de arrangert dem i store steintøyskrukker. Vinduene i alle rommene var slått på vidt gap, og solen flommet inn og drev lukten av innestengt luft og tomhet på flukt. Pandora begynte å våkne til liv.

Tidligere på dagen hadde det dukket opp en nydelig ung kvinne med ravnsvart hår på kjøkkenet, og Helena var blitt overrasket over å oppdage at det var Angelina, den tidligere husholdersken til Angus. Den forestillingen hun hadde hatt om en brysk kypriotisk versjon av Mrs. Danvers, viste seg å være fullstendig feil. Angelina skrubbet gulvene og støvsugde energisk, og de mørke øynene var fulle av latter da hun spøkefullt ertet sønnene til Alexis.

«Mamma, bassenget er klart til bruk om en times tid,» kunn gjorde Alex da han fant Helena opptatt med å legge putene i sofaen på plass etter å ha banket støvet ut av dem ute på terrassen. «Georgios holder på å fylle det nå.»

«Fantastisk! Vi får innvie det med en svømmetur, da.»

«Vannet er nok veldig kaldt, siden solen ikke har hatt tid til å varme det opp ennå, men jeg tror det blir forfriskende,» sa Alex håpefullt.

«Det er akkurat det jeg trenger etter alt dette harde arbeidet.»

«Ja, det har ikke vært mye ferie så langt, har det vel? Jeg føler det som om vi nettopp har flyttet inn et sted.»

«Vi har vel egentlig det,» nikkete Helena. «Men det blir verdt strevet, tror ikke du også? Jeg vil så gjerne at pappa skal like seg her.»

«Det gjør han sikkert.» Alex kom bort og ga henne en spontan klem. «Jeg gleder meg så veldig til svømmebassenget.»

«Det er bra,» sa Helena, lettet over at den dystre stemningen som hadde hvilt over Alex kvelden før, hadde forsvunnet sammen med nattemørket, jaget bort av solen.

«Jeg har tenkt å svømme hver morgen før frokost og komme i form,» sa han. «Ser deg senere.»

«Fint, skatten min.»

«En kopp te, madame?» Angelina kom bærende på et tungt lastet brett med kurs for terrassen, og Immy fulgte i hælene på henne som en tjenerinne.

«Å, ja takk. Og kall meg Helena, Angelina.»

«Ja vel, Helena. Jeg vil prøve,» svarte Angelina på sitt gebrokne engelsk.

«Mamma, vi har bakt småkaker i den nye ovnen for å prøve den.» Immy balanserte omhyggelig et fat i de små hendene. «Alle må smake, for de er kjempegode!»

«Det er de sikkert.» Helena var glad for å se at Immy var så begeistret for Angelina. Med den invasjonen som ventet henne i løpet av de neste dagene, ville hun få bruk for all den hjelpen hun kunne få. Hun fulgte dem ut på terrassen og sank ned i en stol under pergolaen. «Tusen takk, Immy.» Hun forsynte seg med en småkake og tok en bit. «Mm, de er virkelig gode.»

«Ja, Angelina hjalp meg, men det var egentlig jeg som laget dem, ikke sant?»

«Det gjorde du, Immy,» nikket Angelina og strøk henne godmodig over kinnene.

En time senere samlet de seg ved bassenget for å innvie det. Både Helena og ungene hylte høyt da de holdt hverandre i hendene og hoppet uti.

Etter ti minutter klatret Helena opp av vannet og la seg ved siden av bassenget for å la solen varme den nedkjølte kroppen.

«Hallo, Helena.»

Hun så opp da en skygge la seg over henne.

«Hallo, Alexis.»

«Er alt i orden her?» Han satte seg på huk ved siden av henne, og Helena følte seg plutselig ille til mote i den minimale bikini. Hun satte seg opp og trakk knærne beskyttende opp til brystet.

«Det er det, takket være deg og familien din. Jeg er så takknemlig, Alexis, det er jeg virkelig.»

«Det er ikke mer enn min plikt. Pandora har tross alt tilhørt slekten vår i over to hundre år, helt til gudfaren din overtalte faren min til å skille seg av med det.»

«Det er i hvert fall veldig snilt av deg å hjelpe meg.»

«Piff. Ikke vær så formell og engelsk overfor meg. Du snakker som om vi knapt skulle kjenne hverandre!»

«Vi gjør ikke det.» Helena nølte litt, så tilføyde hun. «Ikke nå lenger.»

«La oss bli kjent med hverandre igjen, da. Vil du spise middag med meg i kveld, hjemme hos meg?»

«Jeg ... Alexis, jeg kan ikke gå fra Alex og Immy.»

«Jeg har spurte Angelina. Hun vil gjerne sitte barnevakt.»

«Hva har du gjort?» Helena ble plutselig sint. «Hadde det ikke vært bedre å snakke med meg om det først?»

«Jo.» Alexis ble øyeblikkelig skyldbefvisst. «Jeg burde ha spurt deg. Jeg ber om forlatelse, Helena.»

«Nåvel, men jeg kan altså ikke komme uansett. Jeg har altfor mye å gjøre her. William og Fred kommer i morgen.»

«Mamma! Jeg fryser! Jeg må ha et håndkle, for jeg vil opp nå.»

«Jeg kommer, vennen min.» Helena reiste seg og snudde seg for å gå. Alexis grep henne i armen.

«La oss i det minste snakke sammen snart – ta igjen for de tapte årene.»

Hun så på ham og åpnet munnen for å si noe, men ombestemte seg. I stedet ristet hun bare stumt på hodet og frigjorde seg fra grepet hans.

ALEX' DAGBOK

13. juli 2006

Jeg ligger på ryggen og flyter midt i det iskalde bassenget – jeg hører ingen jordiske lyder, ettersom ørene mine er under vann. Når jeg ser opp fra denne vannsengen, ser jeg den mørke, buede kuppelen over meg, som er det sirkulære ved jorden og himmelen. Den er ikke flat, men minner om en hule der taket glitrer av diamanter som ikke er hentet ut. Jeg lytter til de rislende lydene i ørene mine, lukker øynene og forestiller meg at dette er det nærmeste man kan komme til å være tilbake i livmoren. Bortsett fra det faktum at det ikke er noen kran her med potetgull og sjokolade og kull, eller hva nå enn moren din bestemmer seg for å sende deg av næring via navlestrengen.

Det er en mirakuløs prosess, denne skapelsesgreia.

Jeg føler meg roligere i kveld fordi jeg har en ny livmor ... jeg mener et nytt rom ... som jeg kan kalle mitt eget. Ganske visst må jeg krølle meg sammen i fosterstilling når jeg er der inne – når jeg strekker ut armene, kan jeg ta på bokhyllene med de mange hundre skinninnbundne bøkene på hver side – men det gjør ikke noe. Det er mitt og bare mitt, og det viktigste av alt, det er en Rupes-fri sone.

Jeg har også nok lesestoff til å holde det gående gjennom hele ferien, for det nye reviret mitt er det mor nokså storsnutet – omstendighetene tatt i betraktning – omtaler som «biblioteket». I virkeligheten er det ikke stort mer enn et bøttekott (jeg skal vedde på at det har vært det en gang også) som ligger rett ved siden av stuen. Av medisinske grunner kan jeg dessverre ikke invitere noen inn dit, for jeg er redd det ikke er oksygen nok der til å holde to par lunger forsynt. Dessuten måtte eventuelle gjester ligge oppå meg, for det er ikke plass til å stå oppreist.

Mamma har sagt at hun ikke har noe imot at jeg stabler noen av bøkene sammen på de høyeste hyllene, så jeg i det minste får et sted å legge sakene mine.

Rommet har også en dør som kan lukkes – ren luksus! – og et lite vindu som sitter høyt oppe på veggen. Snikete Mr. Fikser Alt har klart å skvise inn en campingseng som jeg kan sove på.

Jeg snur meg rundt og svømmer bort til kanten av bassenget, klatrer opp og rister av meg vannet. Så tar jeg et håndkle som er enda våtere enn meg etter tidligere bruk, og legger det fuktige stoffet rundt skuldrene. Jeg slenger meg på en solseng og lar meg tørke av kveldsluften, som fremdeles er sinnssykt varm. Forhåpentlig er det ikke jeg som er årsaken til at mor henger med nebbet i kveld.

Hun har nesten ikke sagt et ord til meg etter at Mr. Fikser Alt gikk for et par timer siden. Men Immy fikk bare enstavelserord, hun også, så kanskje vi er i unåde, begge to, av en eller annen ukjent grunn.

Jeg håper ... ja, jeg håper at det ikke er fordi pappa kommer i morgen. Og ødelegger den lille romansen hun har gående med Mr. Fikser Alt. Jeg tror ikke det, for jeg er sikker på at hun elsker pappa, men jeg vet hvor vanskelig det kan være å lese en kvinnes tanker. Hvor lærer de å være så uforutsigelige?

Immy har allerede begynt å fatte hele dette feminine spillet. Hun kan presse meg til å leke en eller annen dødsens kjedelig Immy-lek, som alltid går ut på at hun er prinsesse eller fe og har på seg noe rosa tyll over buksen, mens jeg er alt annet fra Slemme Onkel til Onde Alv. Og så kan hun plutselig trampe med foten og si at hun ikke vil leke med meg mer, og bare styrte av gårde.

Som om ... hun tror jeg bryr meg?

Jeg legger meg på kne på solsengen og kikker gjennom rekken av oliventrær som omkranser bassenget. Hvis jeg strekker hals, kan jeg se mamma der hun sitter på terrassen. Hun har på seg en hvit kaftan, og måneskinnet bleker det lyse håret hennes og tryller bort den svake fargen hun har fått i solen.

Hun ser ut som en statue av alabast.

Eller et spøkelse.

Jeg holder øye med henne og vet at hun akkurat nå befinner seg i fortiden og gjenopplever et annet liv.